

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

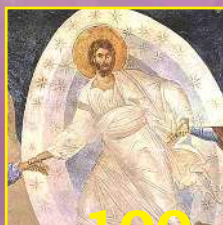
"Ἰησοῦς Χριστός ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμός καὶ ἀπολύτρωσις" (Α' Κο 1,30)

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

τεύχος 784, Άπρίλιος 2011

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

100

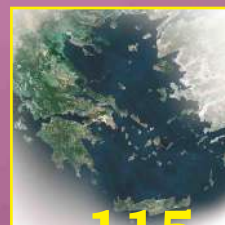

104

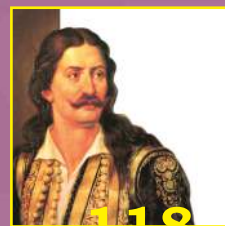

106

Τό θησαυροφυλάκίό μας.....	99
Δέν θέλουμε Ἀνάστασι!.....	100
Φίλος πονετικός (ποίημα)	102
Ψαλμός 1ος:	
'Ο εὐτυχισμένος ἄνθρωπος (Δ')	103
Τί ἐποίησας, ὦ Ἰσραήλ;.....	104
Ἑσπέρας	106
Δέηση δοξολογητική	107
Παπαδιαμάντεια διαμάντια (Β').....	108
Γονεῖς καί ἔφηβοι (Δ')	110
Συζητώντας τά γεγονότα	112
Τί ἔπαθε ἡ Ἐθνική Τράπεζα;	114
Περί ἐχθροπαθείας καί ἄλλων τινῶν	115
Ἀθανάσιος Διάκος.....	118
Ροῦπελ: 1941-2011	120
Ἀπό τήν ἐπικοινωνία μαζί σας... ..	123
Σπαρμένα καί «ἀνάστασες» (διήγημα).....	124
Ἑκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος.....	126

115

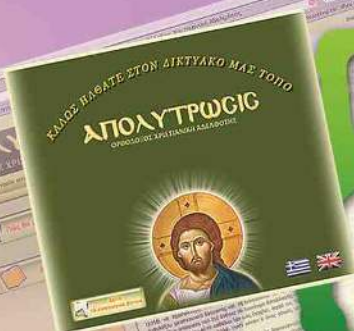
118

120

Γιά τήν Ἀδελφότητά μας καί τίς δραστηριότητές της καθώς καί γιά ἐνδιαφέροντα θέματα, πνευματικά, ἀντιαιρετικά, ἐκπαιδευτικά, μπορεῖτε νά ἐνημερωθεῖτε ἀπό τήν ἰστοσελίδα μας.

www.apolytrosis.gr

μήνα: ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Τό θησαυροφυλάκιό μας

Ὁ τάφος, αὐτό τό θλιβερό μνημεῖο τοῦ θανάτου, ἦταν πάντα τόπος ἀποκρουστικός, πού προξενοῦσε φόβο στόν ἄνθρωπο. Κι ὅμως, ἀπό τήν ὥρα πού φιλοξενήθηκε μέσα στόν τάφο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Δημιουργός τοῦ παντός, τόν φώτισε καί τόν ζέστανε, «θανάτῳ θάνατον πατήσας», ὅπως παιανίζει ἡ Ἐκκλησία μας.

Μέ τήν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τό σκοτεινόν καί παγερό μνημα ἀδειάζει, ἀνοίγει καί φωτίζεται ἀπό τό ἀναστημένο σῶμα του, γίνεται θύρα στήν αἰωνιότητα, δίαυλος ἐπικοινωνίας μέ τοὺς προαπελθόντες, παραμυθία καί εὐλογία. Γι' αὐτό χαρακτηρίζεται ἀπό τόν ἐκκλησιαστικό ποιητή «ὄλβιος τάφος», πλούσιος καί μακάριος, ὁ τάφος τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, διότι ἀναδείχθηκε θησαυροφυλάκιο, πού θησαυρό ἔχει τήν ζωή. Καί εἶναι θεϊκό αὐτό τό θησαυροφυλάκιο, διότι δέν μπορούσε ἄνθρωπος νά τό κατασκευάσει, καί περιέχει τόν μεγαλύτερο πλοῦτο τοῦ κόσμου, πού μπορεῖ νά δώσει τήν μεγαλύτερη εὐτυχία στόν ἄνθρωπο, τήν ἴδια τήν ζωή, τήν ἀληθινή καί αἰώνια.

Ἐνα θησαυροφυλάκιο εἶναι πλούσιο ὅταν εἶναι γεμᾶτο. Ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ὄλβιος» διότι εἶναι κενός, ἀδειανός. Φεύγει ἀπὸ μέσα του τὸ πῶμα τοῦ θανάτου, ἐξαφανίζεται τὸ σκοτάδι τοῦ ἄδη καὶ μένει ἡ πνοὴ τῆς ἀναστάσεως, φαίνει τὸ φῶς τῆς αἰωνιότητος. Μόνα λείψανα μέσα στὸν τάφο ἔμειναν τὰ ὀθόνια καὶ τὸ σουδάριο, γιὰ νὰ πιστοποιοῦν ὅτι ἔγινε ἡ ταφή, ὅτι ὁ νεκρὸς ὑπῆρξε, ἀλλὰ τώρα «οὐκ ἔσιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη» (Λκ 24,6).

Σ ἡμερα στά Ἱεροσόλυμα ὁ πανάγιος
τάφος τοῦ Χριστοῦ συγκεντρώνει
πλήθη προσκυνητῶν, πού μέ πόθο ἔρχονται
ἀπό τά πέρατα τοῦ κόσμου καί μέ εὐλάβεια

ἀσπάζονται τό ἱερό μνημεῖο. Ὑψώνεται ὁμῶς ὁ ἴδιος πανάγιος τάφος ἐν μυστηρίῳ καί σέ κάθε γωνιά τῆς γῆς, ὅπου ἁγία Τράπεζα, ὅπου ἅγιο Δισκοπότηρο, ὅπου θεία Εὐχαριστία, καί τιμᾶται παντοῦ ἀπό τοὺς πιστοὺς. Κάθε φορά πού ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τελεῖ τό μυστήριο τῆς ἀναίμακτης θυσίας τοῦ Χριστοῦ, μᾶς τρέφει μέ τὴν σάρκα καί τό αἷμα τοῦ Κυρίου -τροφή πού ἀθανατίζει-, μᾶς ζωογονεῖ μέ τό Πνεῦμα τό ἅγιο -πνοή πού ἀνακαινίζει. Ξανοίγει στήν σκέψη καί στήν καρδιά μας τὴν ἀληθινὴ μας ἱστορία. Μᾶς βεβαιώνει γιὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς ὑπάρξεώς μας, μᾶς δείχνει τὸν δρόμο καί τὸν τρόπο γιὰ τὴν θέωση, τὴν ποθητὴ μακαριότητα. Τί τάχα περισσότερο διψᾷ ἢ φτωχὴ ψυχὴ μας;

Ἀνοίγει ἡ Ἐκκλησία μπροστά μας ἕναν φωταγωγό, πού περνᾷ μέσα ἀπό τόν ἄδη καί φθάνει στόν κῶρο τῆς Ἀναστάσεως. Ἐκεῖ, στήν «Χώρα τῶν ζώντων» μπορούμε νά δοῦμε, οἱ πενθοῦντες καί καρκαμένοι, μαζί μέ τόν ἀναστημένο Χριστό καί ὅλους τούς ἀγαπητούς μας, πού ἀναπαύονται ἐν Χριστῷ περιμένοντας τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν σωμάτων τους γιά νά ζήσουν μία ἀνώτερη καί ὠραιότερη ζωή. Γι' αὐτό δέν θρηνοῦμε γιά τούς νεκρούς μας «καθώς καί οἱ λοιποί οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα» (Α΄ Θε 4,13). Φῶς, ἐλπίδα, αἰωνιότητα, πλοῦτη ἀμύθητα καί ἀτίμητα μᾶς χαρίζει ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, αὐτό τό θεϊκό θησαυροφυλάκιό μας. Βιώνοντας τίς εὐλογίες του πλαταίνει ἡ καρδιά μας, ὥστε νά συγχωρεῖ πάντα τῇ ἀναστάσει. Εὐγνώμονα τό διαλαλοῦμε ὅτι «Χριστός ἀνέστη». Καί ταπεινά παρακαλοῦμε τόν Ἀναστάντα νά ἀξιώσει ὥστε ἡ ζωή μας ἡ ἴδια νά ἀναβελώνεται ὅτι «Ἀληθῶς ἀνέστη» ὁ Κύριος!

Ἀγγελιοφόρος

Δέν θέλουμε Ἀνάσταση!

Ὁ Ἰησοῦς εἶναι
ἀνεπιθύμητος
καί πολεμεῖται σήμερα
ἐπειδὴ ἀκριβῶς
εἶναι ἀναστημένος
καί τό ἄγγελμα
τῆς ἀναστάσεώς του
ἔχει ὡς ἄμεση συνέπεια
τό παράγγελμα
τῆς δικῆς μας μετανοίας

Ἀκούγεται σκληρή καί κινεῖ ἴσως τήν δυσπιστία τοῦ ἀνυποψίαστου ἀναγνώστη ἡ διαπίστωση ὅτι δέν θέλουμε τήν Ἀνάσταση. Ποιός τυφλός δέν θέλει τά μάτια του, ποιός ἄρρωστος δέν ἀποζητᾷ τήν γιαιτρεία του; Κι εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ μάτια στό σκοτάδι τῆς κακῆς μας τύφλας, ὑγεία στήν βασανιστική ἀρρώστια τῆς θνητότητός μας, ἡ σωτήρια διέξοδος ἀπό τό ἀδιέξοδο τοῦ παρόντος κόσμου στόν ἄπειρο καί ἅγιο κόσμο τῆς αἰωνιότητος, τό πέρασμά μας ἀπό τήν φθορά στήν ἀφθαρσία.

Εἶναι γεγονός ἀτράνταχτο ἡ Ἀνάσταση. Δέν στηρίζεται στήν πίστη μας, ἀλλά αὐτή θεμελιώνει καί στηρίζει τήν πίστη. Πρίν δύο χιλιάδες χρόνια τό θεανδρικό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγκρούστηκε μέ τόν θάνατο καί φάνηκε νά ὑποτάσσεται στήν μοῖρα τοῦ θνητοῦ Ἀδάμ «ἀπέθανε καί ἐτάφη». Ἐπειδὴ ὅμως δέν ἦταν ἓνας κοινός ἄνθρωπος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, δέν παρέμεινε στό μνήμα, ἀλλά «ἀνέστη καί ὤφθη». Νίκησε τόν θάνατο καί ἀναστήθηκε, στάθηκε πάλι ὄρθιος καί ζωντανός -τόν εἶδαν καί τόν ἀναγνώρισαν πολλοί- λυτρώνοντας τό ἀνθρώπινο γένος ἀπό τήν κυριαρχία καί τόν φόβο τοῦ θανάτου.

Ὡστόσο, οἱ ἄνθρωποι δέν θέλουν τήν Ἀνάσταση! Δέν χρειάζεται μεγάλη ἔρευνα οὔτε ἀπαιτεῖται ἰδιαίτερη μελέτη γιά νά καταλάβει κανεῖς ὅτι ἡ σημερινή κοινωνία, ἀκόμη καί ἡ λεγόμενη «χριστιανική», δέν εἶναι καθόλου δεκτική τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ρίξτε μιά ματιά γύρω σας καί θά διαπιστώσετε ὅτι πολλοί εἶναι οἱ θιασῶτες τοῦ ἐπικουρείου ὕλισμοῦ, πού δόγμα του ἔχει τό «φάγωμεν, πῶμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν». Τίποτε δέν μποροῦν νά δοῦν πέρα ἀπό τήν ταφό-

πλακα, διότι έχουν αυτοεγκλωβισθεί στα ένδογίνα. Γι' αυτό μικροί και μεγάλοι πανικοβλήθηκαν εν ὄψει τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Ἡ ἀπώλεια ἢ ἔστω ὁ περιορισμός τῆς ανέσεως καί εὐμάρειας πού ἀπολάμβαναν, τούς φαίνονται ἀνυπόφορα, ἀβάστακτη ἢ μή ἱκανοποίηση τῶν αἰσθήσεων καί τῶν ἐπιθυμιῶν, ἢ στέρηση τῶν ἀπολαύσεων.

Οὕτως ἢ ἄλλως ἡ Ἀνάσταση, γεγονός ἔξω ἀπό τά ἀνθρώπινα δεδομένα, ἐξ ἀρχῆς δέχθηκε τήν πολεμική τῶν ἀνθρώπων. Κι εἶναι, πράγματι, ἀσύλληπτο καί προκλητικό γιά τήν σκέψη μας τό γεγονός ὅτι οἱ πρῶτοι καί σφοδρότεροι ἀμφισβητίες τῆς Ἀναστάσεως ὑπῆρξαν ἀκριβῶς ἐκεῖνοι πού θά περιμέναμε νά τήν ἐνστερνισθοῦν ἄνευ ὀρων, οἱ ἴδιοι οἱ μαθητές τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ὅσα εἶδαν καί ἔζησαν κοντά στόν Ἰησοῦ τούς εἶχαν πείσει ὅτι αὐτός εἶναι ὁ Μεσσίας, τόν ὁποῖο ὅμως περιόρισαν στήν ἐνδοκοσμική ὀπτική τους. Δέν ἤθελαν τόν Μεσσία γιά τόν ὁποῖο μίλησαν οἱ προφῆτες, δέν ἐννοοῦσαν νά τόν δεχθοῦν ἔτσι ὅπως ὁ ἴδιος παρουσιάθηκε ταπεινός καί πρᾶος. Στήν δική τους νοοτροπία ὁ Μεσσίας θά ἔπρεπε νά εἶναι ὁ κυρίαρχος κατακτητής, ὁ παντοδύναμος βασιλιάς, ὁ ἀήττητος κοσμοκράτορας. Τόν καμάρωσαν καί τόν ἐπευφήμησαν ὅταν χόρτασε τά πλήθη, ὅταν ἀνέστησε τόν νεκρό Λάζαρο. Ποῦ νά δεχθοῦν ὅτι θά πεθάνει, θά μπεῖ στό μνήμα ὁ Μεσσίας! Ὅταν, λοιπόν, τόν εἶδαν καρφωμένο στόν σταυρό κι ἔπειτα νεκρό στό μνήμα, διασκορπίσθηκαν ἀπογοητευμένοι. Μόνο οἱ ἐχθροί τοῦ Ἰησοῦ ἄρχισαν νά ἀνησυχοῦν μήπως καί ἀναστηθεῖ, ὅπως τό προεῖπε, καί σπεύ-

δουν νά ἀσφαλίσουν τόν τάφο καί βάζουν φρουρούς νά τόν φυλάγουν ἀπό ποιούς; ἀπό τούς τρομαγμένους καί ἀπελπισμένους μαθητές πού ἀπερίφραστα ὁμολογοῦν ὅτι «ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τόν Ἰσραήλ» (Λκ 24,21). «ἠλπίζομεν» κάποτε. Τώρα ὅμως οἱ ἐλπίδες διαψεύσθηκαν, ἔσβησαν.

Κι ὅμως, ὁ Ἰησοῦς ἔσπασε «τά κλεῖθρα τοῦ ᾄδου» καί ἀναστήθηκε. Αὐτός πού δίδαξε τήν ἀλήθεια ἢ ὁποῖα ἀγιάζει καί ἐλευθερώνει, πού μέ τά σημεῖα, τίς θεραπείες καί νεκραναστάσεις πού ἔκανε ἀποκάλυψε τήν θεϊκή του αὐθεντία, τήν ἐπικυρώνει τώρα μέ τό σημεῖο τῶν σημείων, τήν Ἀνάστασή του. Βεβαιωμένοι γι' αὐτήν ἀπό τίς ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις του οἱ μέχρι τότε δειλοί μαθητές, γίνονται ἀπόστολοι καί «ὡς λέοντες πῦρ πνέοντες» καταθέτουν στόν κόσμο τήν ἀξιόπιστη μαρτυρία τους ὅτι «Χριστός ἀνέστη». Ἔτσι, ἀπό τό κενό μνήμα τοῦ ἀναστημένου Ἰησοῦ χύνεται τό φῶς τῆς ἐλπίδας. Ἀνοίγει ὁ νέος δρόμος τῆς ζωῆς καί τῆς αἰώνιας εὐτυχίας μας, στόν ὁποῖο βαδίζουμε μέ τήν μετάνοια καί τήν πίστη.

Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται τό πρόβλημα τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Δέν ἀπορρίπτει τόν Ἰησοῦ Χριστό. Θαυμάζει τήν καλωσύνη καί τήν ἀγάπη του, τίς τόσες εὐεργεσίες πού σκόρπισε στήν γῆ. Ἡ Ἀνάσταση εἶναι πού τόν ἐνοχλεῖ! Ἄν ἔμενε νεκρός στό μνήμα ὁ Ἰησοῦς, θά εἶχε τήν συμπάθεια τῶν πολλῶν. Εἶναι ἀνεπιθύμητος καί πολεμεῖται σήμερα ἐπειδὴ ἀκριβῶς εἶναι ἀναστημένος καί τό ἄγγελμα τῆς ἀναστάσεως του ἔχει ὡς ἄμεση συνέπεια τό παράγγελμα τῆς δικῆς μας μετάνοίας,

Φίλος πονετικός

Όσο προχωρεί ο δρόμος τόν ανήφορο
τῆς ἡλικίας, τόσο πιά πολύ καταλαβαίνω
τό θάνατο σάν δάσκαλο. Ἔχω ἴσως χάσει
ὥς τώρα, δυστυχῶς, πολλά μαθήματα
γιατί δέν ἤθελα οὔτε κἄν τ' ὄνομά του τ' ἄχαρο
νά προφέρω, σάν ἐκείνους πού χτυποῦνε ξύλο
γιά νά ξορκίσουν τό κακό. Κι ὅμως ἀρχίζοντας
ν' ἀκούω τά προοιμιακά του φροντιστήρια
τούς πόνους, τίς ἀρρώστιες καί τίς ἐπισκέψεις
στά Κοιμητήρια, στούς τάφους διδασκάλων καί γονέων,
ἀρχίζω νά αἰσθάνομαι ὅλο καί πιότερο ἐκείνον
μέ τῆς σωστῆς φιλοσοφίας τό φτερό νά μοῦ χαϊδεύει
τό νοῦ καί τήν καρδιά· ἔπαψε νά 'ναι ξένος.
Τόν νιώθω πιά σάν ἓνα πρόσωπο οἰκεῖο: ἓνας φίλος
πονετικός, λές, πού θά ἔρθει γιά νά φύγουμε ἀντάμα...

Π. Β. Πάσχος

τήν ἀπάρνηση τῶν παθῶν. Ἕνας Χριστός πού δέν ἀναστήθηκε μπορεῖ κάλλιστα νά ταυτισθεῖ μέ τούς ἄπειρους θεούς καί θεές τῆς εἰδωλολατρίας, πού ὄχι μόνο δέν ἀπαγορεύουν, ἀλλά καί ἐπιδοτοῦν τά πάθη. Τί γίνεται ὅμως μέ τόν ἀναστημένο Χριστό πού διαβιβάζει ὅτι «ἐγενόμην νεκρός, καί ἰδοὺ

ζῶν εἰμι εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων» (Ἀπ 1,18); Πῶς νά τόν ἀνεχθεῖς νά ἐλέγχει τίς παρεκτροπές σου, νά περιορίζει τίς κακίες σου, νά ρυθμίζει τήν ζωή σου; Νά γιατί οἱ πολλοί δέν θέλουν τήν Ἀνάσταση!

Στέργιος Ν. Σάκκος

(Δ')

Μετά την υπέροχη εικόνα του δένδρου πού είναι φυτεμένο στις όχθες του ποταμού, ο συγγραφέας στη δεύτερη ενότητα του ψαλμού περιγράφει τους άσεβείς. Πόσο μεγάλη η αντίθεση! 'Ο άσεβής, λέγει, μοιάζει με τό χνούδι. Αυτή η παρομοίωση συνηθίζεται στην αγία Γραφή (βλ. Ψα 34,5· 'Ησ 29,5· 'Ωσ 13,3· 'Ιβ 21,18). Εύστοχα τή σχολιάζει ο αείμνηστος πρεσβύτερος Κ. Καλλίνικος: «'Ο χνούς είναι λίαν κατάλληλος, διά νά έκφράση καί τό ἄστατον καί τό ἄσκοπον καί τό ματαιόσχολον καί τό εὐτελές τῶν ἁμαρτωλῶν προσπαθειῶν... εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τῆς κενότητος».

Τό χνούδι δέν μπορεῖ νά ἀντισταθεῖ στό παραμικρό φύσημα τοῦ ἀνέμου. Καί ὁ ἄσεβής δέν θά μπορέσει νά σταθεῖ ὀρθιος στήν κρίση. Δέν θά μπορέσει, δηλαδή, νά ἀντισταθεῖ στήν ὅποια ἀντιξοότητα τῆς ζωῆς· ἀποτυχία, ἀρρώστια, θάνατο, συκοφαντία, ὅποιαδήποτε δοκιμασία ἢ πειρασμό. Αυτό σημαίνει ἡ φράση «οὐκ ἀναστήσονται ἄσεβεις ἐν κρίσει»· δέν ἀναφέρεται στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν κατά τή Δευτέρα Παρουσία. Κατά τήν τελική κρίση ἀσφαλῶς θά ἀναστηθοῦν οἱ ἄσεβεις, καί σύμφωνα μέ τόν σαφέστατο λόγο τοῦ Κυρίου «ἐκπορεύονται οἱ τά ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τά φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως» ('Ιω 5, 29).

Ἡ φράση «οὐδέ ἁμαρτωλοί ἐν βουλῇ δικαίων» σημαίνει ὅτι οἱ ἁμαρτωλοί δέν μποροῦν νά σταθοῦν στή σύναξη τῶν δικαίων. Βουλή δικαίων εἶναι ἡ συναγωγή, ἡ συγκέντρωση τῶν ἀνθρώπων τοῦ Θεοῦ.

Ψαλμός 1ος:

Ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος

Ἔτσι θά μπορούσε νά χαρακτηριστεῖ καί ἡ Ἐκκλησία. Κι εἶναι γεγονός ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι ἀδύνατο νά σταθοῦν ὅσοι ἐπιλέγουν ἐκούσια τή ζωή τῆς ἁμαρτίας. Ἐλέγχονται ἀπό τή ζωή τῶν δικαίων καί ὁ ἐλεγχος αὐτός τούς γίνεται ἀβάστακτος.

Στήν κατακλείδα του ὁ ψαλμός ἐπιγραμματικά δηλώνει ποιό εἶναι τό τέλος τῶν δικαίων καί ποιό τό τέλος τῶν ἀδίκων· «ὅτι γινώσκει Κύριος ὁδόν δικαίων καί ὁδός ἄσεβων ἀπολεῖται!». Τό ρῆμα «γινώσκω» σημαίνει κάτι περισσότερο ἀπό γνώση· ἐκφράζει ἐνδιαφέρον, συμπάθεια, στοργικό βλέμμα. Ἀποδίδεται καλύτερα μέ τό νεοελληνικό «νιώθω», πού ἐμπεριέχει τήν ἔννοια τῆς κατανόησης καί τῆς ἀγάπης. Ὁ Θεός παρακολουθεῖ μέ ἀγάπη τή ζωή τῶν δικαίων. «Τό "γινώσκει" ἀντί τοῦ "τιμᾶ" κατά τό εἰρημένον ὑπό Θεοῦ εἰς Μωϋσῆν· "Γινώσκω σε παρά πάντας" ('Εξ 33,12) ἀντί τοῦ "τιμῶ καί εὖρες χάριν ἐν ἐμοί", ἐξηγεῖ ὁ Μ. Ἀθανάσιος. Ὁ Θεός ἀγαπᾶ καί τιμᾶ τούς δικούς του.

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι ὅτι ἐνῶ γιά τούς δικαίους χρησιμοποιεῖται ρῆμα ἐνεργητικό -ὁ Θεός τούς ἀγαπᾶ- γιά τούς ἄσεβεις χρησιμοποιεῖται μέσο ρῆμα· «ὁδός ἄσεβων ἀπολεῖται». Οἱ ἄσεβεις μόνοι τους θά καταστρέψουν τόν ἑαυτό τους. Καί ὁ ὀλεθρός τους δέν σημαίνει ἐξαφάνιση· σημαίνει τήν ἀπουσία τοῦ Θεοῦ ἀπό τή ζωή τους. Αυτό πέτυχαν μόνοι τους οἱ ἄσεβεις, αὐτό σημαίνει κόλαση καί εἶναι ἡ μεγαλύτερη καταδίκη τους.

Βενιαμίν

Τί ἐποίησας, ὦ Ἰσραήλ;

Ὁ ἅγιος Μελίτων, ἐπίσκοπος Σάρδεων, ὑπῆρξε μία ἀπό τίς πιό σεβάσιμες καί σημαντικές ἐκκλησιαστικές προσωπικότητες τοῦ Β' αἰ. († 185-190 μ.Χ.). Ὁ ἅγιος Ἀναστάσιος Β' Ἀντιοχείας τόν χαρακτηρίζει «θεῖον καί πάνσοφον ἐν διδασκάλοις καί θεόσοφον». Καί μολονότι δέν γνωρίζουμε πολλά γιά τό ἔργο του, διότι μᾶς διασώθηκε μικρό μόνο μέρος τῶν συγγραμμάτων του, ἀπό τά κείμενά του πού ἔχουμε στά χέρια μας ἀναδύεται πράγματι μία μορφή ἀποστολική, ἕνας φορέας τῆς ἀληθινῆς καί γνήσιας ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Παραθέτουμε στή συνέχεια σέ ἐλεύθερη ἀπόδοση ἀποσπάσματα ἀπό τό ἐμπνευσμένο ἔργο του «Περί Πάσχα» (SChr 123), πού σέ σχέση μέ τά ὑπόλοιπα ἔργα τῆς ἀρχαίας χριστιανικῆς γραμματείας παρουσιάζει μία μοναδική ἰδιαιτερότητα: γραμμένο κατὰ τό πλεῖστον σέ ρυθμική μορφή ἀποτελοῦσε ἐνδεχομένως, κατὰ τοὺς εἰδικούς, μέρος πασχάλιας ἀκολουθίας. Σ' αὐτό μάλιστα συνηγορεῖ ἰσχυρά καί τό γεγονός ὅτι παρουσιάζει ἀξιοσημειώτες ὁμοιότητες μέ ὕμνους τῆς ἀκολουθίας τῶν ἁγίων παθῶν ἢ ὁποία τελεῖται μέχρι σήμερα (Ὁρθρος, Ὡρες καί Ἑσπερινός Μεγάλης Παρασκευῆς).

Σημεῖο ἀναφορᾶς τῶν ἀποσπασμάτων πού ἀκολουθοῦν εἶναι ὁ λαός τοῦ Ἰσραήλ καί ἡ προδοτική καί ἀχάριστη στάση του ἔναντι τοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ. Πράγματι ὁ Ἰσραήλ ἀρνήθηκε καί σταύρωσε τόν ἴδιο τόν σωτήρα Κύριό του. Θά ἦταν ὅμως λάθος ἂν ὑπό τό ὄνομα αὐτό ἀναγνωρίζαμε μόνο τόν ἑβραϊκό λαό πού ὁδήγησε τότε τόν Χριστό στό θάνατο. Θεοκτόνοι ὑπάρχουν σέ κάθε ἐποχή καί τόπο καί λαό. Θεοκτόνοι

σήμερα εἶναι ὅσοι, ἐνῶ εὐεργετοῦνται συνεχῶς ἀπό τόν οὐράνιο Πατέρα, τόν ἀπορρίπτουν περιφρονητικά καί θεοποιοῦν τόν ἑαυτό τους, τό ἐγώ τους. Ὅσοι στήνουν καί προσκυνοῦν τό εἶδωλο τῆς ὕλης καί τῶν ταπεινῶν ἐπιθυμιῶν «ἐν τόπῳ ἁγίῳ». Ὅσοι κραυγάζουν στόν Ἰησοῦ μαζί μέ τόν ὑλόφρονα ἱεροεξεταστή τοῦ Ντοστογιέφσκυ: «Φύγε καί νά μήν ξαναγυρίσεις πιά... ποτέ πιά!». Καί πόσοι ἄραγε δέν διακρίνουμε τήν παρουσία μας ἀνάμεσά τους;...

- Φονεύθηκε ὁ Χριστός!

- Ποῦ;

- Στήν Ἱερουσαλήμ.

- Γιατί;

- Διότι θεράπευσε τοὺς χωλούς τους· διότι καθάρισε τοὺς λεπρούς τους· διότι ἔδωσε τό φῶς στοὺς τυφλούς τους· διότι ἀνέστησε τοὺς νεκρούς τους. Γι' αὐτό ἔπαθε.

- Τί εἶναι τό πρωτοφανές ἔγκλημα πού ἔκανες, Ἰσραήλ;

Αὐτός σέ τίμησε κι ἐσύ τόν ἀτίμασες.

Αὐτός σέ δόξασε κι ἐσύ τόν ἐξευτέλισες.

Αὐτός σέ ὁμολόγησε παιδί του κι ἐσύ τόν ἀπαρνήθηκες.

Αὐτός σέ ἀνέδειξε κι ἐσύ τόν ἀποκήρυξες.

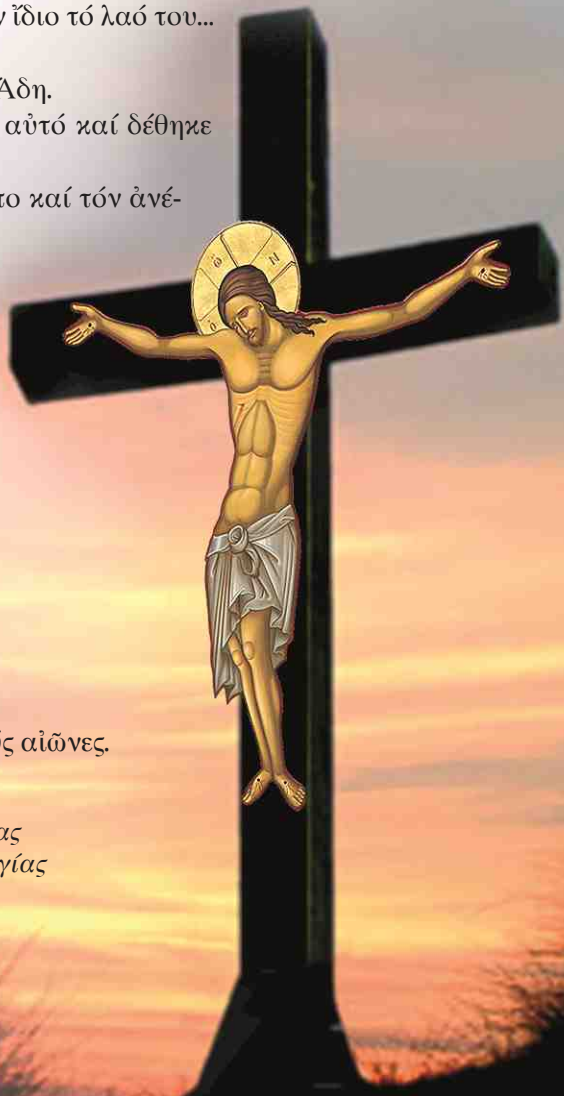
Αὐτός σοῦ ἔδωσε ζωή κι ἐσύ τόν σκότωσες!...

Τί ἔκανες, Ἰσραήλ!

Ἀδιαφόρησες γιά ὅλα κι ἐτοιμάσες γιά νά σφάξεις τόν Κύριο καρφιά μυτερά, ψευδομάρτυρες, μαστίγια, ξίδι καί χολή καί μαχαίρι καί βάσανο σάν νά ἐπρόκειτο γιά φονιά. Τόν μαστίγωσες καί τοῦ φόρεσες ἀγκάθια. Τά ἅγια χέρια του, πού σ' ἔπλασαν ἀπό τή γῆ, τά ἔδεσες. Τό στό-

μα του, πού σ' ἔθρεψε μέ ζωή, τό πότισες χολή.
 Κι ἐνῶ ἐσύ εὐφραινόσουν, Ἐκεῖνος πεινοῦσε.
 Ἐνῶ ἐσύ ἔπινες κρασί κι ἔτρωγες ψωμί, Ἐκεῖνος ἔπινε κι ἔτρωγε ξίδι καί χολή.
 Ἐνῶ ἐσύ χαιρόσουν, Ἐκεῖνος θλιβόταν.
 Ἐνῶ ἐσύ διέταζες, Ἐκεῖνος σταυρωνόταν.
 Ἐνῶ ἐσύ γιόρταζες λαμπρά τό Πάσχα, Ἐκεῖνον τόν ἔθαβαν.
 Ἐνῶ ἐσύ ξάπλωνες σέ στρῶμα μαλακό, Ἐκεῖνος σέ τάφο καί φέρετρο...
 Ἀκοῦστε ὅλα τά ἔθνη καί δεῖτε: Ἀνήκουστος φόνος ἐγίνε στήν Ἱερουσαλήμ!
 Ποιός φονεύθηκε; Ποιός ὁ φονιάς; Ντρέπομαι νά τό πῶ. Ἀλλά καί ἀναγκάζομαι.
 Πιό φοβερή ἢ σιωπή.
 Κρεμοῦν Αὐτόν πού κρέμασε τή γῆ.
 Στηρίζουν στό ξύλο τοῦ σταυροῦ Αὐτόν πού στηρίξε τά πάντα.
 Καθυβρίζουν τόν Κύριο.
 Φονεύουν τόν Θεό.
 Ὁ βασιλιάς τοῦ Ἰσραήλ δολοφονεῖται ἀπό τόν ἴδιο τό λαό του...
 Αὐτός ὅμως συνέτριψε τό θάνατο!
 Κατανίκησε τόν ἐχθρό καί καταπάτησε τόν Ἄδη.
 Ἀφοῦ ντύθηκε τό πλάσμα του καί ἔπαθε γι' αὐτό καί δέθηκε
 καί καταδικάστηκε καί θάφτηκε, ἀνέστη!
 Ἔδεσε τόν διάβολο, τοῦ ἄρπαξε τόν ἄνθρωπο καί τόν ἀνέ-
 βασε στόν οὐρανό.
 Ὁ Χριστός.
 Αὐτός πού εἶναι:
 Ἡ συγχώρηση τῶν ἁμαρτιῶν μας.
 Τό Πάσχα τῆς σωτηρίας μας.
 Τό ἄρνι πού σφαγιάσθηκε γιά μᾶς.
 Τό λύτρο πού μᾶς λύτρωσε.
 Ἡ ζωή μας.
 Ἡ ἀνάστασή μας.
 Τό φῶς μας.
 Ὁ Ἰησοῦς.
 Ὁ Κύριος.
 Πού ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς καί
 κάθεται στά δεξιὰ τοῦ Πατέρα.
 Στόν ὁποῖο ἀνήκει ἡ δόξα καί ἡ δύναμη στούς αἰῶνες.
 Ἀμήν.

Εὐ. Δάκας
Δρ. Θεολογίας

Έσπéρας

Κάτω από 'δῶ, κάτω ἀπ' αὐτά τά νερά, εἶναι θαμμένη ἡ πολιτεία πού ψάχνεις. Μὴν ψάξεις ξανά γι' αὐτήν. Δέν ὑπάρχει. Ὅλα τελείωσαν, λοιπόν. Τό γέλιο τῶν παιδιῶν στό παιχνίδι καί τό κλάμα στή μοιρασιά. Δέν ὑπάρχουν πιά ἐκεῖνα τά δέντρα μέ τό μεθυστικό θρόισμα πού στή δροσιά τους ἀποκοιμήθηκε μιά νύχτα ζεστή τό παιδί, μέ λίκνο τήν ἀγκαλιά τῆς γιαγιάς καί σκέπασμα τ' ἀστέρια, τότε πού ἔνωθε ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀβάσταχτα ὁμορφος.

Τώρα ἡ πεταλούδα ἔκανε τήν τελευταία ἐφήμερη διαδρομή της. Ἀτμός ἔγιναν οἱ διαμαντοστάλες τῆς πρωινῆς γαλήνης. Σώπασε τό τραγούδι τοῦ ρυακιοῦ. Τά πουλιά σκόρπισαν τρομαγμένα. Δέν ὑπάρχει τίποτα. Ἡ μέρα ἔγειρε... Σήμανε ἡ ἐσπερινή καμπάνα. Ἐκεῖνα τά ἀνέμελα παιδιά εἶναι αὐτοί οἱ σκυφτοί γέροι πού λυπᾶσαι. Αὐλαία.

Ἐπάρχουμε δηλαδή γιά νά τελειώσουμε; Ἡ ὅπως πανικόβλητα ρώτησε ἕνα ὀκτάχρονο παιδί: «Ζοῦμε δηλαδή γιά νά πνιγόμαστε, γιά νά πεθαίνουμε;».

Ναί, ἔτσι θά ἦταν... Θά ζούσαμε μόνο γιά νά πεθαίνουμε. Θά ἀρχίζαμε μόνο γιά νά τελειώνουμε. Στή ζωή θά βασιλευε ἡ δύση, ἡ φθορά, ἡ παρακμή. Τό τέλος.

Καταμεσήμερα ἔσβησε μιά μέρα ὁ ἥλιος. Τότε νικήθηκε τό τέλος. Νικήθηκε ἀπ' τήν ἴδια του τή φύση. Νικήθηκε μέ ἕνα τέλος. Τό «τετέλεσται» τοῦ Δημιουργοῦ.

«Τετέλεσται» θά πεῖ τέλος. Ἐνα τέλος μέ τρομακτικές συμπαντικές διαστάσεις. Καί ἄν τό τέλος ἦταν ὁ Σταυρός τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, δέν ὑπῆρχε λόγος γιά ἄλλη κόλαση. Θά ἦταν ἡ ζωή μας.

«Τετέλεσται», ὅμως, θά πεῖ καί ἀρχή. Μιά ἀρχή πού ἀνθρώπου νοῦς δέν μπορεῖ νά συλλάβει. Γιατί ξεπηδάει μέσα ἀπό τά σπλάχνα τοῦ τέλους. Ἀρχή πού βγαίνει μέσα ἀπ' τά ἔγκατα τοῦ θανάτου. Ἀρχή πού τραγουδάει μέσα ἀπ' τά ἐρείπια τῆς ἀπώλειας. Ἀρχή πού γεννιέται μέσα ἀπ' τήν καρδιά τῆς φθοράς. Ἐλπιδοφόρο φῶς ἀνατολῆς μέσα ἀπ' τό θαμπό μούχρωμα τῆς ἐσπέρας. Τό λυκαυγές μιᾶς ἀνέσπερης ζωῆς μέσα ἀπ' τό λυκόφως τοῦ τέλους.

Θυμᾶμαι ἕναν σοφό δάσκαλο τοῦ Εὐαγγελίου: «Θά ξαναφυτρώσουν κάποτε τά δόντια μου, θά ξαναγίνω παιδάκι». Τί εἶναι αὐτά πού λές, δάσκαλε; Πότε θά γίνουν ὅλα αὐτά; Ποιά εἶναι αὐτή ἡ ἀσύλληπτη ἀρχή;

Ἡ Ἀνάσταση.

Ζ. Γ.

Δέηση δοξολογητική

Τά τελευταῖα λόγια τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητὲς Του στό ὄρος τῆς Γαλιλαίας, λίγο πρὶν ἀναληφθεῖ στοὺς οὐρανοὺς, προφέρει ὁ ὑμνωδὸς μέ θαυμασμό καὶ εὐχαριστία:

Θεάνθρωπε Ἰησοῦ Χριστέ, τί θεία φωνὴ ἦταν ἐκείνη πού βγῆκε ἀπὸ τὰ θεϊκὰ, τὰ πανάγια Σου χεῖλη! Τί φίλτατη φωνή, ἡ ζωντανὴ ἀπόδειξη τῆς μέγιστης ἀγάπης πού ἔδειξες σέ μᾶς! Πόσο γλυκύτατη ἡ φωνή Σου, ἐκείνη πού μᾶς χάρισε τόσο μεγάλη ἀγαθὰ! Γιατί Ἐσὺ, Σωτήρα μας, ὑποσχέθηκες ἀδιάφυστα νά μένεις πάντοτε μέ τοὺς ἀποστόλους Σου, καὶ δι' αὐτῶν νά μένεις καὶ μέ μᾶς, πού εἴμαστε μαθητὲς τους καὶ δοῦλοι Σου, πού Σέ πιστεύουμε καὶ Σέ λατρεύουμε. Καὶ τό πιό θαυμαστό: ὑποσχέθηκες νά μὴ χωριστεῖς -οὔτε γιὰ λίγο- οὔτε ἀπ' αὐτοὺς οὔτε ἀπὸ μᾶς, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος.

Αὐτή, λοιπόν, τῇ θεία καὶ φίλῃ καὶ γλυκύτατη φωνῇ Σου, Δέσποτα, καὶ τὴν ἀψευδῇ ὑπόσχεσή Σου, ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ κρατοῦμε ἀσφαλῆστατη ἄγκυρα ἐλπίδας. Γι' αὐτό ὅταν πνέουν ἐναντίον μας οἱ ἄνεμοι τῶν πειρασμῶν, κι ὅταν σηκώνονται κατὰ τοῦ πλοίου μας τὰ κύματα τῆς θάλασσας τοῦ βίου, ρίχνουμε ἄγκυρα γερῇ αὐτῇ τῇ θεϊκῇ ὑπόσχεσή Σου. Κι εὐθύς γλυτώνουμε ἀπ' τὴ φουρτούνα καὶ τὸν καταποντισμό. Γιατί γνωρίζει τούτη τῇ φωνῇ Σου ἡ θάλασσα -ἡ αἰσθητὴ καὶ ἡ νοητὴ- ἀφοῦ πολλές φορές τὴν ἐπιτίμησες κι ἡσύχασε. Κι ὅταν ἀκούσει «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμί πᾶσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἵωνος», παύει εὐθύς τὰ κύματά της καὶ γίνεται γαλήνη μεγάλη.

Ἐμεῖς μ' αὐτῇ τῇ φίλῃ ὑπόσχεσή Σου ἀγαλλόμαστε, Κύριε. Γι' αὐτό κι ἂν τύραννοι μᾶς ἀπειλοῦν, δέν φοβόμαστε· κι ἂν μᾶς βασανίζουν ἀσεβεῖς καὶ διώκτες, ἀψηφοῦμε τὰ βασανιστήριά τους· κι ἂν ἡ φτώχεια μᾶς στριμώχνει, δέν μᾶς μέλει· κι ἂν οἱ ἀσθένειες μᾶς ἐνοχλοῦν, δέν μᾶς καταβάλλουν. Καὶ ὅποιες θλίψεις ἢ δυστυχίες κι ἂν μᾶς βροῦν, εἴτε ἀπὸ δαίμονες εἴτε ἀπὸ ἄνθρωπο, μόνο ἐτούτῃ τῇ γλυκύτατη φωνῇ καὶ ὑπόσχεσή Σου ἐμεῖς θυμόμαστε κι εὐθύς παρηγοριόμαστε, εὐφραινόμαστε, κάθε μας λύπη γίνεται χαρά. Γιατί αισθανόμαστε ὅτι εἶσαι παρὼν μπροστά μας, ἀόρατα καὶ μυστικά, σὺ ὁ παμφίλτατος, γλυκύτατος Δεσπότης μας· μᾶς δυνάμωνεις στίς ἀδυναμίες μας καὶ μᾶς παρηγορεῖς στίς θλίψεις καὶ στίς δυσκολίες μας καὶ ψιθυρίζεις στήν καρδιά μας: «Μὴ φοβᾶστε· ἐγὼ εἰμαι μέ σᾶς!».

*Ἁγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἐρμηνεία στήν θ' ὥδή τοῦ Κανόνα τοῦ Πάσχα.
Ἀπόδοση: Εὐ. Κ.*

Παπαδιαμάντεια διαμάντια

Β'

Μέ καταπληκτική οξύνοια καί σατιρική διάθεση ο κυρ-Ἀλέξανδρος γράφει πρὸς τοὺς νοσταλγούς τοῦ νεοπαγανισμοῦ, ποὺ ἐπιζητοῦν ἄμεση διασύνδεση μέ τοὺς ἀρχαίους Ὑλληνες, ἐνῶ διαγράφουν τὸν βυζαντινὸ ἑλληνισμό: «Μὴ ὀρησκευτικά πρὸς Θεοῦ!». Τὸ Ὑλληνικὸν ἔθνος δὲν εἶναι Βυζαντινοί, ἐννοήσατε; Οἱ σημερινοί Ὑλληνες εἶναι κατ' εὐθείαν διάδοχοι τῶν ἀρχαίων. Ὑπεῖτα ἐπολιτίσθησαν, ἐπροώδευσαν καὶ αὐτοί. Συμβαδίζουν μέ τὰ ἄλλα ἔθνη.» (Λαμπριάτικος Ψάλτης). Γιά τοὺς ἄθεους καὶ γιά ὅσους στό ὄνομα τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ ἐπιχειροῦν νά μᾶς ἀποκόψουν ἀπό τήν ἑλληνορθόδοξη παράδοση καταθέτει: «Ὑγγλος ἢ Γερμανός ἢ Γάλλος δύναται νά εἶναι κοσμοπολίτης ἢ ἀναρχικός ἢ ἄθεος ἢ ὅτιδήποτε. Ὑκαμε τό πατριωτικὸν χρέος του, ἔκτισε μεγάλην πατρίδα. Τώρα εἶναι ἐλεύθερος νά ἐπαγγέλλεται, χάριν πολυτελείας, τήν ἀπιστίαν καὶ τήν ἀπαισιοδοξίαν. Ὑλλά ὁ Γραικύλος τῆς σήμερον, ὅστις θέλει νά κάμῃ δημοσίᾳ τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μέ νᾶνον ἀνορθούμενον ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καὶ τανυόμενον νά φθάσῃ εἰς ὕψος καὶ φανῇ καὶ αὐτός γίγας. Τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, τό δοῦλον ἀλλ' οὐδὲν ἦττον καὶ τό ἐλεύθερον, ἔχει καὶ θά ἔχῃ διά παντός ἀνάγκην τῆς θρησκείας του». Καὶ κατακλείει τό ἔργο του «Ἡ κάλτσα τῆς Νῶενας» μέ τήν ἀποφασιστικῆς σημασίας ἐρώτησιν: «Ὑὼς πότε θά εἴμεθα ἀχαρακτήριστοι Γραικύλοι;».

Ὑνα ἄλλο σημεῖο στό ὁποῖο πρέπει νά σταθοῦμε εἶναι ἡ κρυστάλλινη ἀποψή του γιά τή μετάφραση τῶν λειτουργικῶν κειμένων στήν καθομιλουμένη: «Ἡ γλῶσσα αὕτη, εἰς ἣν εἶναι γεγραμμένα τό τε Ὑαγγέλιον καὶ τὰ ἱερά ἄσματα, ἔχει τό μοναδικόν εἰς τὸν κόσμον προνόμιον νά ἐξακολουθῇ καὶ μετά εἴκοσι αἰῶνας νά εἶναι ζωντανή, εἰς τήν ἀκοήν τουλάχιστον. Ὑς δοκιμάσῃ τις νά μεταφράσῃ ἐν τροπάριον εἰς τήν δημῶδη, καὶ τότε θά ἴδῃ ὅτι ἡ γλῶσσα ἦτις εἶναι ζωντανή εἰς τὰ ἡρωικά καὶ ἐρωτικά ἄσματα τοῦ λαοῦ, εἶναι ψυχρά μέχρι νεκροφανείας διά τὰ τροπάρια. Π.χ. Ὑνοίξω τό στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύματος...». Ὑ' ἀνοίξω τό στόμα μου, καὶ θά γεμίσῃ πνέμμα (ἢ πλέμμα, ἢ καὶ πλέγμα) καὶ λόγος θά βγάλω (διότι πῶς ἄλλως θ' ἀποδοθῇ ἡ μεταφορά ἢ ἡ μετωνυμία τοῦ ἐρεῦζομαι;). ὙἈξιόν ἐστίν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζεις σέ τήν Θεοτόκον... Ὑξίζει ἀληθινά νά σέ καλοτυχίζουμε σένα τήν Θεοτόκο, ποῦ εἶσαι πάντα καλότυχη, καὶ καθαρῶτατη, καὶ μάννα τοῦ Θεοῦ μας».

Μέ πόνο καὶ πικρία ἐκφράζεται ὁ κοσμοκαλόγερος τῆς πεζογραφίας μας γιά τοὺς λεγόμενους ὀρθοδόξους, τῶν ὁποίων ἡ ὅλη στάση καὶ συμμετοχή ἀπάδει πρὸς τὰ ἐορταζόμενα γεγονότα: «Αἱ θρησκευτικά ἐορταί σχετίζονται ἐν Ὑλλάδι ... πρὸς τήν ἀκόλαστον εὐθυμίαν, τήν ταβέρναν, καί, τό δεινότερον πάντων, τό ἔγκλημα καὶ τό αἷμα... Ὑν Ἀθήναις, κατά τὰς ἁγίας ταύτας ἡμέρας, ἐν μέν τῇ πόλει θόρυβος,

φροντίδες, φωναί, κίνησις, πυροκρόταλα, πυροβολισμοί κινδυνωδέστατοι εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων· ἐν δέ τοις ναοῖς ἀταξία, σύγχυσις, δυσκοφορία, ἔφοδος, θρίαμβος καὶ ὀριστική ἐπικράτησις τοῦ γυναικείου φύλου, βλέμματα, γέλωτες, στάγματα λαμπάδων, συνδιαλέξεις, ψίθυροι, βόμβος φωνῶν, καὶ ἐν μέσῳ ὅλου αὐτοῦ τοῦ θορύβου, δύο δυστυχεῖς ἄνθρωποι, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ψάλτης, ἐκλαρυγγιζόμενοι, ὅπως ἐκφωνῶσι λέξεις εἰς τὰς ὁποίας ὀλίγοι προσέχουσι, καὶ ὀλιγώτεροι τὰς ἐννοουσί. Γιά τὸν λόγο αὐτὸ σημειώνει ὅτι, ὅταν «ἐκανόνιζον τὰ τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας Πατέρες, εἶχον ὑπ' ὅψιν λαὸν εὐσεβῆ καὶ καρδίας ἐν φόβῳ Κυρίου χρησιμοποιούσας ταύτας πρὸς τὴν θεῖαν λατρείαν καὶ τὴν προσευχὴν· πρῶτοι οὗτοι, ἂν ἠδύναντο νὰ προῖδωσι τίνι τρόπῳ χρησιμοποιοῦσι τὰ πλήθη τὴν ὑπὸ τῶν θρησκευτικῶν ἑορτῶν ἐπιβαλλομένην ἀργίαν, πρῶτοι οὗτοι θὰ ἐψήφισον ὑπὲρ τῆς καταργήσεως αὐτῶν».

Ὁ ἴδιος, καθαρὸς καὶ ἀμόλυντος ἀπὸ ἀλλότριες ἐπιρροές, ἐξομολογεῖται τὴν δεητικὴ καὶ δοξαστικὴ λαχτὰρα τῆς δικῆς του καρδιᾶς: «Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἐνόςῳ ζῶ καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δέν θὰ παύσω πάντοτε, ἰδίως δέ κατὰ τὰς πανεκλάμπρους ταύτας ἡμέρας, νὰ ὑμῶν μετὰ λατρείας τὸν Χριστὸν μου, νὰ περιγράψω μετ' ἔρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια ἑλληνικὰ ἥθη. Ἐὰν ἐπιλάβωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖς ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖς ἡ γλῶσσά μου τῷ λαρυγγί μου, ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ» (Λαμπριάτικος ψάλτης).

«Ὁ Παπαδιαμάντης ἦταν ἀκέραιος χριστιανὸς καὶ ὁλόκληρος Ἑλληνας», σχολιάζει ὁ Π. Πάσχος. Μὲ τὸ πολυεπίπεδο διαχρονικὸ ἔργο του, ἀπευθύνει τὴν ἱερὴ παρακαταθήκη του πρὸς ὅλους καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς «χαλασχωρήδες», οἱ ὁποῖοι δεμένοι στὸ ἄρμα τῆς Νέας Ἐποχῆς στοχεύουν στὴν ἀποδόμηση τῆς ἐννοίας

τοῦ Γένους: «Νὰ παύσῃ π.χ. ἡ συστηματικὴ περιφρόνησις τῆς θρησκείας ἐκ μέρους πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐπιστημόνων, λογίων, δημοσιογράφων καὶ ἄλλων. Ἡ λεγομένη ἀνωτέρα τάξις νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰ ἔθιμα τῆς χώρας, ἂν θέλῃ νὰ ἐγκληματισθῇ ἐδῶ. Νὰ γίνῃ προστάτις τῶν πατρίων, καὶ ὄχι διώκτρια. Νὰ ἀσπασθῇ καὶ νὰ ἐγκολπωθῇ τὰς ἐθνικὰς παραδόσεις. Νὰ μὴ περιφρονῇ ἀναφανδὸν ὅ,τι παλαιόν, ὅ,τι ἐγχώριον, ὅ,τι ἑλληνικόν. Νὰ καταπολεμηθῇ ὁ ξενισμός, ὁ πιθηκισμός, ὁ φραγκισμός. Νὰ μὴ νοθεύωνται τὰ θρησκευτικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ ἔθιμα.

Νὰ καλλιεργηθῇ ἡ σεμνοπρεπὴς βυζαντινὴ παράδοσις εἰς τὴν λατρείαν, εἰς τὴν διακόσμησιν τῶν ναῶν, τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ζωγραφικὴν. Νὰ μὴ μιμώμεθα οὔτε τοὺς Παπιστὰς καὶ οὔτε τοὺς Προτεστάντας.

Νὰ μὴ χάσκωμεν πρὸς τὰ ξένα. Νὰ στέργωμεν καὶ νὰ τιμῶμεν τὰ πάτρια. Εἶναι τῆς ἐσχάτης ἐθνικῆς ἀφιλοτιμίας νὰ ἔχωμεν κειμήλια καὶ νὰ μὴ φροντίζωμεν νὰ τὰ διατηρήσωμεν.

Ἄς σταθμίσωσι καλῶς τὴν εὐθύνην των, οἱ ἔχοντες τὴν μεγίστην εὐθύνην» (1896).

Πολύ εὐστοχα ὁ νομπελίστας ποιητῆς μας Ὀδυσσεὺς Ἐλύτης -συμπληρώνονται φέτος ἑκατὸ χρόνια ἀπὸ τὴ γέννησίν του- συμβουλεῖ: «Ὅπου καὶ νὰ σὰς βρῖσκει τὸ κακό, ἀδελφοί, ὅπου καὶ νὰ θολῶναι ὁ νοῦς σας, μνημονεύετε Διονύσιον Σολωμόν καὶ μνημονεύετε Ἀλέξανδρον Παπαδιαμάντη!». Καὶ ὁ Γ. Σταυρόπουλος ὑπογραμμίζει: «Παίρνει τὴ σημασίαν τοῦ ἐθνικοῦ παιδαγωγοῦ, πού πρέπει νὰ διδαχθῇ πρὸ παντός σήμερον εὐρύτατα ὅχι σὰ διδασκαλία νεοελληνικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ σὰ μάθημα πού θὰ συντελέσῃ στὴ διάπλαση χαρακτήρων, ἔτσι πλὰι στὸν Πλούταρχον, ἅς ποῦμε».

Εὐδοξία Αὐγουστίνου
Φιλολόγος-Θεολόγος

Γονείς καί έφηβοι Άπό τίς συγκρούσεις στή συνεργασία

Δ΄

Βασικοί λόγοι συγκρούσεων μεταξύ γονέων καί παιδιών

1. Φίλοι

Κυρίαρχη ανάγκη στή διάρκεια της έφηβείας είναι ή παρέα μέ τούς συνομηλί-
κους. Ό έφηβος μοιράζεται τίς έμπειρίες
του καί τά συναισθήματά του μέ τούς φί-
λους του πού θά τόν καταλάβουν. Οί φίλοι
του καλύπτουν τό κενό της οίκογένειάς
του, τόν καταλαβαίνουν χωρίς έξηγήσεις,
τόν δέχονται χωρίς νά τόν κατηγοροῦν καί
δέν του δίνουν συμβουλές ὅπως οί γονεῖς
του. Ό έφηβος έχει συναισθηματική έξάρ-
τηση ἀπό τούς φίλους του καί ἴσως κά-
ποιες φορές δείχνει ὑποταγή στήν ομάδα
τῶν φίλων. Ένας έφηβος χωρίς φίλους εἶ-
ναι ἕνας δυστυχισμένος έφηβος.

Οί έφηβοι θέλουν νά συναντοῦν τούς
φίλους, νά βγαίνουν μέ παρέες, νά κάνουν
ὁμαδικά σπόρ, ν' ἀκοῦν μουσική κτλ. Η
ὁμάδα τῶν συνομηλίκων εἶναι ἀπαραίτητη
στό παιδί καί διότι θέλει νά κρατήσει σέ
ἀπόσταση τούς γονεῖς του, ἀλλά καί διότι
ἔτσι θ' ἀποκτήσει έμπειρίες στούς τομεῖς
τῶν προσωπικῶν καί κοινωνικῶν σχέσεων.

Οί φίλοι εἶναι πολύ σημαντικοί γιά

τόν έφηβο, παρά τό ὅτι πολλές φορές οί γο-
νεῖς δέν έχουν καλή γνώμη γι' αὐτούς.
Κάποιες φορές βέβαια ἀπογοητεύονται ἀπ'
τίς φιλικές τους σχέσεις ἢ ὅταν κάποιος
φίλος τους δέν τούς καταλαβαίνει. Ἀλλά
αὐτό εἶναι σημαντικό, διότι ἔτσι ὁ έφηβος
μαθαίνει ὅτι οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώ-
πων δέν εἶναι πάντοτε τόσο εὔκολες ὅσο
φαίνονται καί ὅτι πρέπει νά δέχεται τόν
ἄλλο μέ τίς ἰδιαιτερότητες τοῦ χαρακτήρα
του ἄν θέλει νά διατηρήσει τή σχέση.

2. Οἱ ἔξοδοι καί οἱ παρέες

Άπό τή στιγμή πού τό παιδί ἀρχίζει νά
πηγαίνει μόνο του στό σχολεῖο, στό φρον-
τιστήριο ἢ σέ ἄλλες δραστηριότητες (μου-
σική, ἀθλητισμός, ξένες γλώσσες), ἀρχίζει
καί ή κοινωνική αὐτονόμησή του καί κά-
ποια στιγμή ἀπαιτεῖ νά πάει μόνο του καί
σ' ἕνα φίλο ἢ μία φίλη του. Ἀργότερα ζη-
τάει νά πάει μόνο του στό σινεμά, σέ πάρτι
καί κάποια στιγμή ἀρχίζει νά πηγαίνει
παντοῦ μόνο του. Τότε ἀρχίζουν καί οἱ
ἀγωνίες τῶν γονιῶν. «Μήπως κάποιος ἀπ'
τήν παρέα εἶναι ἐπικίνδυνος καί βρεθεῖ τό
παιδί μπλεγμένο; Ἄν ἀντί νά πάει γιά κα-
φέ, πιεῖ μαζί μέ τ' ἄλλα παιδιά της παρέας
μπύρες ἢ ἄλλα ποτά; Μήπως ἀνεβεῖ σέ μη-
χανάκι; Μήπως οἱ ἄλλοι καπνίζουν καί

ἀποκτήσει καί τό παιδί κακές συνήθειες; Ἄν τ' ἄλλα τά παιδιά δέν διαβάζουν, μήπως παρατήρει καί τό δικό μου παιδί τό διάβασμα καί πέσουν οἱ βαθμοί του;». Αὐτά κι ἄλλα πολλά εἶναι πού κάνουν τούς γονεῖς νά νιώθουν ἀδυναμία γιά τό πῶς πρέπει νά χειριστοῦν αὐτό τό θέμα.

Τά παιδιά ἀπό τά 12 μέχρι τά 15 εἶναι ἰδιαίτερα εὐάλωτα στίς ἐπιρροές τῆς παρέας τους. Ἐπειδή αὐτή τήν περίοδο νιώθουν τήν ἀνάγκη ν' ἀνήκουν κάπου, μπορεῖ νά «κολλήσουν» σέ λάθος συντροφικές καί συνήθειες.

Καλό εἶναι λοιπόν νά γνωρίζετε ὅλα τά μέλη τῆς συντροφιάς καί ὄχι μόνο ἓνα ἢ δύο. Καλό θά ἦταν νά καλέσετε τούς φίλους στό σπίτι γιά νά τούς γνωρίσετε καλύτερα. Στίς πρῶτες ἐξόδους τοῦ παιδιοῦ μπορεῖ νά ὑπάρχει μία διακριτική παρακολούθηση ἀπό κάποιον ἄλλο γονιό ἢ μεγαλύτερο ἀδελφό. Αὐτό δέν πρέπει νά γίνει κρυφά ἀπό τό παιδί, ἀλλά ἐν γνώσει του. Ἐπίσης βάλτε ἓνα ὄριο στίς ἐξόδους του ἀπό τήν ἀρχή, σέ συνεννόηση μαζί του.

3. Μέ τίς ὥρες στό τηλέφωνο

Οἱ ἔφηβοι καί ἰδιαίτερα τά κορίτσια μπορεῖ νά μιλοῦν μέ τίς ὥρες στό τηλέφωνο. Αὐτό δημιουργεῖ προστριβές μέ τούς γονεῖς. Φοβοῦνται ὅτι σπαταλεῖ τό χρόνο πού θά μπορούσε νά διαθέσει σέ κάτι πιό δημιουργικό ἢ στό διάβασμα.

Ἄν διαπιστώσετε ὅτι τά τηλεφωνήματα ἐμποδίζουν τό παιδί νά διαβάζει ἢ νά εἶναι συνεπές μέ τίς ἄλλες ὑποχρεώσεις του, τότε θά πρέπει νά μποῦν κάποιοι κανόνες γιά νά ρυθμιστεῖ ἡ κατάσταση, ὅπως π.χ. νά καθορίσετε τίς ὥρες τῶν τηλεφωνημάτων, τή διάρκειά τους καί νά τεθεῖ ὑπ' ὄψη καί τό οἰκονομικό θέμα.

4. Τά ροῦχα

Δέν νομίζω νά ὑπάρχουν γονεῖς πού δέν ἔχουν διαφωνήσει, ἔστω κάποιες φορές, μέ τά παιδιά τους γιά τά ροῦχα πού φοροῦν. Βρίσκουν τά ροῦχα τῶν ἐφήβων προκλητικά ἢ περίεργα (τρύπια παντε-

λόνια, πολύ φαρδιά ἢ πολύ στενά ροῦχα, κοντά μπλουζάκια, μικροσκοπικές φοῦστες κτλ.).

Τά παιδιά σ' αὐτή τήν ἡλικία μπορεῖ νά κάθονται μέ τίς ὥρες στόν καθρέφτη, νά δοκιμάζουν ροῦχα, νά δημιουργοῦν φασαρία ἐπειδή ζητοῦν ν' ἀγοράζουν τακτικά ροῦχα καί ἄλλες φορές πάλι νά κυκλοφοροῦν συνεχῶς μέ τά ἴδια. Συνήθως τούς ἀρέσει ν' ἀκολουθοῦν τή μόδα καί ἐπιθυμοῦν μέ τό ντύσιμο νά δείξουν σέ ποιά ὁμάδα ἀνήκουν καί ὅτι δέν εἶναι ὀπισθοδρομικά.

5. Ἐφηβική ἀκαταστασία

Λίγο-πολύ οἱ περισσότεροι γονεῖς νιώθουν ἀγανάκτηση ἀπό τήν πλήρη ἀναρχία πού ἐπικρατεῖ στό δωμάτιο τοῦ ἐφήβου τους. Ροῦχα πεταμένα παντοῦ, βιβλία, παπούτσια δεξιά καί ἀριστερά καί ἄν τολμήσουν νά τοῦ ζητήσουν νά συμμαζέψει τό δωμάτιο, ἔρχονται ἀντιμέτωποι μέ τήν ὀργή του. Ἡ κατηγορηματική ἀπάντηση εἶναι: «Ἐμένα ἔτσι μοῦ ἀρέσει» ἢ «δωμάτιό μου εἶναι, ὅ,τι θέλω κάνω» ἢ «θά τό φτιάξω ὅποτε θέλω ἐγώ». Ἡ τάξη ὅμως δέν θά ἔρθει μέ τήν ἐντολή «συμμαζέψε», δεδομένου ὅτι τό παιδί δέν ἔχει τρόπο ν' ἀντισταθεῖ σ' αὐτό τό χάος. Ὁ ἔφηβος ζῇ ἤδη μέσα του ἓνα χάος (τό προσωπικό του χάος) καί πρέπει νά ἔχει τό χρόνο νά τακτοποιήσει τά πράγματα μέσα του. Καθώς τακτοποιεῖται τό μυαλό του, θά τακτοποιήσει καί τό δωμάτιό του.

*Πηνελόπη Καραμήτσου
Γατρός*

Ἐμπροσθόφυλλο

**Ἱστορικός βυζαντινός ναός τῆς
Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, Βέροια**

Τί νά ὑποθέσουμε;

Ἐλαττώνονται οἱ χειροτονίες γιά οἰκονομικούς λόγους!!!, ἀνακοίνωσε ὁ ὑφυπουργός Ἑσωτερικῶν στή Βουλή (3/2). Ἐντούτοις τό μεγαλόκαρδο ἑλληνικό κράτος θά χρηματοδοτήσει τήν ἀνεγερση τζαμιοῦ στήν Ἀθήνα...

Τί νά ὑποθέσουμε; Σύγχυση τῶν κυβερνητικῶν ἀποφάσεων; Ἀναγκαστική ὑπακοή σέ δεσμεύσεις ἥ ἔμμεση πολεμική κατά τῆς Ἐκκλησίας;

Ἡ εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας

Ἀπό ὅπου κι ἄν κατευθύνονται τέτοιου εἶδους κινήσεις, ἓνα εἶναι τό σίγουρο: Ἡ Ἐκκλησία, τό θεανδρικό σῶμα τοῦ Κυρίου, δέν πρόκειται νά ὑποστεί ζημία.

Ὁ Θεός θά συνεχίσει νά καλεῖ τούς δικούς του ἀνθρώπους γιά νά ὑπηρετήσουν τό λαό του. Ἄν δέν δέχεται τό ἑλληνικό κράτος νά τούς μισθοδοτεῖ - ὅπως ἀπό τό 1952 μέ γραπτή σύμβαση δεσμεύτηκε-, αὐτό θά μπορούσε νά δρά-

σει καί εὐεργετικά. Δέν θά ἀποτελεῖ πλέον ἡ ἱεροσύνη μέσο ἐπαγγελματικῆς ἀποκατάστασης καί ἔτσι θά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τήν Ἐκκλησία οἱ κάπηλοι...

Ὅσον ἀφορᾷ στά «πρός τό ζῆν», θά ἀναγκασθοῦν βέβαια οἱ ἐνδιαφερόμενοι νά ἔχουν καί ἓνα ἐπάγγελμα ἐκτός ἀπό τό λειτούργημα τοῦ ἱερέα. Ἐτσι θά βρεθοῦν πιό κοντά στό λαό καί θά μοιραστοῦν τά προβλήματα του, ὥστε νά ἀναδειχθοῦν ἀληθινοί πατέρες.

Αὐτό βέβαια δέν ἀπαλλάσσει τήν διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀπό τό χρέος νά ἐτοιμαστεῖ γιά νά ἀντιμετωπίσει σωστά αὐτή τήν κατάσταση, ἀξιοποιώντας τήν ἐναπομείνασα περιουσία κατά τόν συμφερότερο τρόπο, ὥστε νά εἶναι αὐτοδύναμη καί αὐτάρκης, ἀλλά καί ἀνεξάρτητη.

...καί κριτές τῆς οἰκουμένης!

Τρέχουν μ' ἓνα μικρόφωνο στό χέρι - ἐννοεῖται ὅχι σέ ἐμπόλεμες ζῶνες- ἡ κά-

θονται στον καναπέ της κουτσομπο-
λίστικης πρωινής έκπομπής ή κρατούν
τή δημοσιογραφική πένα δίκην δαμο-
κλείου σπάθης και... κρίνουν τους πάν-
τες και τά πάντα. Περνούν από την ει-
ρωνική γλώσσα τους όλα τά θέματα,
γνωμοδοτούν με κύρος σαρανταπέντε
νομικών και εκδικάζουν υποθέσεις κάθε
είδους με εισαγγελική αυθεντία. Γιάφκες
τρομοκρατών έχουν καταντήσει τά τη-
λεοπτικά κανάλια καθώς από νοσοκο-
μεία μέχρι σχολεία και από δημόσιες ύ-
πηρεσίες μέχρι συνοικιακά σουπερ μάρ-
κετ ακούγεται ή απειλή: «Θά σ'ας φέρω
τά κανάλια».

Γελοιοποιούν με ιδιαίτερη ικανοποί-
ηση θέσεις, κινητοποιήσεις, δραστη-
ριότητες αγωνιστών ιεραρχών και ά-
πλων ιερωμένων που δεν συμπλέουν με
τά καπρίτσια τους. Καραδοκούν να
πιάσουν σε κάποια εκκλησιαστική έγ-
κύκλιο ή και σε απλό κήρυγμα αντι-
σιωνιστικά μηνύματα, αντικαρναβα-
λικούς αναχρονισμούς, ρατσιστικά
συνθήματα κ.τ.δ. Μπορεί ό όποιοσδή-
ποτε ιερωμένος να διδάσκει τό ποίμνιό
του χωρίς να λάβει ύπ' όψη του τους
δημοσιογράφους;

Τρέχουν σε σχολεία για να «βγά-
λουν είδηση» όπως: «Ένας θεολόγος
χαρακτήρισε στό μάθημά του την όμο-
φυλοφιλία παρά φύσιν άμάρτημα! Λέ-
γεται τέτοιο πράγμα -άκόμα κι άν τό
γράφει τό Εύαγγέλιο- χωρίς να πάρεις
τήν άδεια των καναλιών;

Όνόμασαν τά Μ.Μ.Ε. τέταρτη έξου-
σία, αλλά έδω πρόκειται για όλοκλη-
ρωτικό καθεστώς. Βουλευόνται κατά
τίς παραξενιές του έκάστοτε διευθυν-
του του καναλιού, δικάζουν και κατα-
δικάζουν κατά βούληση, και έκτελούν
τίς καταδικαστικές τους αποφάσεις με
μεγάλη έπιτυχία, έρήμην όποιουδή-
ποτε δεν ένέχεται στό κύκλωμά τους.

Άν μπείς στό στόχαστρό τους, θά
έξοντωθείς σίγουρα ήθικά, ίσως και
οικονομικά και γενικότερα. Περίπτωση
πλάνης; Δέν προβλέπεται. Τό... καθε-
στώς είναι αυθεντία. Δέν ύπάρχει έπαν-
όρθωση, άποκατάσταση, άποζημιώ-
ση, γενικά δρόμος γυρισμού. «Ό γέ-
γραφα (είρηκα) γέγραφα (είρηκα)»! Ά-
ραγε αυτό να όνομάζεται «εύδαιμονία
τής Δημοκρατίας»;

«Στήκετε και κρατείτε τάς παραδόσεις»

Και «παράδοση» στην Όρθόδοξη
Έκκλησία είναι να άντιστέκεται, να ά-
γωνίζεται και να παλεύει να κρατήσει
τήν πίστη των μελών της άκέραιη και
τή ζωή τους καθαρή και άμόλυντη.
Άπό τον άγιο Τιμόθεο άκόμη πού μαρ-
τύρησε άντιστεκόμενος σε καρναβα-
λική πομπή στην Έφεσο, μέχρι τον μα-
καριστό έπίσκοπο Φλωρίνης πού άγω-
νίστηκε σθεναρά για την παύση των
καρναβαλικών έκδηλώσεων και όργιών,
ακούγεται σταθερή, καθαρή ή φωνή
του άποστόλου Παύλου· «ώς έν ήμέρα
εύσχημόνως περιπατήσωμεν, μή κώ-
μοις (=αίσχρες γιορταστικές πομπές)
και μέθαις».

Τήν ίδια φωνή άπηύθυνε και ό σε-
βασμιώτατος έπίσκοπος Κονίτσης στό
ποίμνιό του κι έγινε δέκτης ειρωνικών
σχολίων από τά Μ.Μ.Ε. Οί άπόστολοι
για τό κήρυγμά τους υπέμειναν ξυλο-
δαρμούς και παντοδαπά μαρτύρια. Οί
σημερινοί άπόγονοί τους σηκώνουν τον
όνειδισμό του σταυρού και βιώνουν τό
δικό τους μαρτύριο από τους σύγχρο-
νους δημίους. Τό κακό είναι ότι όλους
αυτούς τους πληρώνουμε έμείς για να
έπιτελούν με τό άζημίωτο την πολεμική
τους κατά της Έκκλησίας και κάθε
έκκλησιαστικού προσώπου.

Τί έπαθε ή Έθνική Τράπεζα;

Η Έθνική Τράπεζα σέ περιοδική της έκδοση μέ τόν τίτλο «Έθνική Παίδων» τό περασμένο φθινόπωρο ύπογράμμισε -μεταξύ άλλων αινιγματικών και μαθημάτων γιόγκα γιά παιδιά- νά μήν ξεχάσουν τά Έλληνόπουλα ότι ή 28η Όκτωβρίου εΐναι ή παγκόσμια ήμέρα κινουμένων σχεδίων! Τώρα και πάλι μάς ξαναπλήγωσε βαθιά, άφοϋ άνέλαβε νά στηρίξει οικονομικά τήν προσπάθεια παραχάραξης και διαστρέβλωσης τής Ιστορίας, πού προβάλλεται άπό τόν τηλεοπτικό σταθμό «ΣΚΑΪ». Μέ τά δικά μας, δηλαδή, χρήματα ή Έθνική Τράπεζα τής Ελλάδος στηρίζει τίς προσπάθειες άποδόμησης τοϋ έθνους μας.

Κρίμα και ντροπή! Μιά τράπεζα πού έχει τήν άρχή της στόν κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια, μέ πρώτο διευθυντή τόν έθνικό εύεργέτη Γεώργιο Σταύρου άπό τά Ιωάννινα, νά επιδίδεται σέ άντεθνικά έργα! Μέχρι και σήμερα στό διοικητικό συμβούλιό της μετέχει και ή Μητρόπολη Ιωαννίνων λόγω τών κληροδοτημάτων τών έθνικών εύεργετών και τών διαθηκών τους. Έκεΐνοι ξενιτεύθηκαν, εργάσθηκαν σκληρά, στερήθηκαν και έστειλαν τίς οικονομίες τους έδω, στήν πατρίδα μας, γιά νά όρθοποδήσει, νά ιδρυθοϋν τράπεζες και σχολεία· κι έμεις μέ τά δι-

κά τους κεφάλαια διδάσκουμε μία νέα Ιστορία, όθωμανική αύτή τή φορά. Τρίζουν τά κόκκαλά τους. «Διά τούτην τήν πατρίδα» άγωνίστηκαν; Θά θέλαμε πάντως νά μάθουμε πώς έλήφθη ή σχετική άπόφαση και ποιοί τήν ύπέγραψαν.

Σέ μία περίοδο πού ή πατρίδα μας δοκιμάζεται άγρια άπό έσωτερικούς και έξωτερικούς κινδύνους, πού βαλλόμεθα πανταχόθεν και ποικιλοτρόπως, ή Έθνική μας Τράπεζα, μέ άξιόλογη ιστορική διαδρομή χρηματοδοτεί προσπάθειες άφελληνισμού και άποκήρυξης τοϋ ένδοξου παρελθόντος. Γιατί άραγε επιλέχτηκε αύτή ή περίοδος γιά νά προβληθεΐ ένα τέτοιο προπαγανδιστικό τηλεμάθημα μέ τόση μάλιστα προβολή και διαφήμιση; Μήπως χρειαζόμαστε μία νέα «ιστορία», στήν όποία οι Τοϋρκοι δέν θά φαίνονται και τόσο έχθροί μας και όλα τά φωτεινά όρόσημα θά παρουσιάζονται σάν καθημερινά γεγονότα «χωρίς ιδιαίτερη σημασία» (πρβλ. συνωστισμός στή Σύμρνη); Έτσι ίσως μπορεί νά διευκολυνθεΐ και νά δικαιολογηθεΐ ή συνδιαχείριση στό Αίγαΐο και γενικά ή ένδοτική μας στάση στά έθνικά θέματα. Εΐναι βέβαιο πάντως ότι τέτοια μαθήματα εύνοοϋν τήν έγκατάσταση στόν τόπο μας τής παγκοσμιοποίησης ή άκριβέστερα τής τουρκοποίησης.

Γιά τήν παραγωγή τής άνθελληνικής σειράς «Γεννήθηκα τό 1821» εργάστηκαν πάνω άπό 50 πρόσωπα, ύπό τήν έποπτεία πανεπιστημιακοϋ καθηγητή, γνωστοϋ πολέμιου τοϋ μα-

θήματος τῶν Θρησκευτικῶν καί τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ὅμως διέτέλεσε πρόεδρος τοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου Παιδείας. Διατέθηκε ἓνα ἑκατομμύριο εὐρώ γιά τά ὀκτώ 45λεπτα ἐπεισόδια. Πληρώθηκε, δηλαδή, τό κάθε ἐπεισόδιο 125.000 εὐρώ καί κάθε λεπτό του 2.777 εὐρώ... «Λεφτά ὑπάρχουν»... Ἐθνικό Συμβούλιο Ραδιοτηλεόρασης ὑπάρχει;

Γιά νά εἴμαστε βεβαίως δίκαιοι, κατονομάζουμε καί τούς ἄλλους χορηγούς, τήν HELLENIC SEAWAYS, τήν LANE, τήν PEPSI MAX, τήν ILLY, τόν ΧΥΤΗΡΟΓΛΟΥ. Ὁ καθένας μας, μέ βάση τήν ἀγάπη του γιά τήν ἀδικημένη μας πατρίδα, ἄς καθορίσει τή στάση του ἀπέναντί τους. Ὅσο γιά τήν ἐθνική μας χορηγό ὀφείλει ἢ νά ἀλλάξει ὄνομα ἢ νά χρηματοδοτήσει μία ἄλλη σειρά μέ τή σωστή θεώρηση τῆς Ἱστορίας μας ὑπό τήν ἐποπτεία ἀκαδημαϊκῶν.

Ε. Α.

ΠΕΡΙ ΕΧΘΡΟΠΑΘΕΙΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΤΙΝΩΝ

Ἡ κυβέρνηση διά τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ, τοῦ ἐπί τῆς Δικαιοσύνης, ἐτοίμασε πρὸς ψήφιση νομοσχέδιο, μέ τό ὁποῖο ἐπιδιώκεται νά ἀντιμετωπισθεῖ ἡ ἐξωτερική ὑποταγή αἰσθημάτων μίσους καί ἀντιπαλότητος. Τόσο τό μίσος ὅσο καί ἡ ἀντιπαλότητα καταδικάζονται ἀπερίφραστα ἀπό τό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, κατὰ συνέπεια θά ἔπρεπε νά μᾶς ικανοποιεῖ στό ἔπακρο τό νομοσχέδιο ἄν, ἔχοντας στρεβλή τή γνώση τοῦ εὐαγγελικοῦ νόμου, πιστεύαμε ὅτι ἡ κοινωνία θά καταστεῖ ἀγγελική μέ νομοθετικές ρυθμίσεις. Αὐτό ἐπιχειρήθηκε κατὰ τόν Μεσαίωνα μέ τίς πυρές κατὰ αἵρετικῶν, μαγισσῶν καί ἀντιφρονούντων πρὸς τίς δοξασίες τοῦ ἐπί τῆς γῆς «ἐκπροσώπου» τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἀστική ἐξουσία δέν μᾶς ἔχει συνηθίσει σέ ἐκδήλωση ἐνδιαφέροντος πρὸς ἀντιμετώπιση τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἀλλά ἀπεναντίας καλλιεργεῖ τά πάθη αὐτά στό ἔπακρο μέ τόν ἐκμαυλισμό τῶν συνειδήσεων τῶν πολιτῶν, ὀδηγούμεστε στή σκέψη ὅτι κάτι ἄλλο ἀσφαλῶς ἔχουν κατὰ νοῦ οἱ συντάκτες τοῦ νομοσχεδίου καί ὁ ἀρμοδῖος ὑπουργός.

Καταρχήν ἡ ἀντιπαλότητα εἶναι δομικό στοιχεῖο τῆς ἀστικοῦ τύπου «δημοκρατίας». Οἱ κομματικοί ἀντίπαλοι ἐκτοξεύουν κατὰ καιροῦς κατ' ἀλλήλων πλῆθος κατηγοριῶν σαφῶς πέρα ἀπό τά ὅρια τῆς κοσμιότητος, ἀκόμη καί ἀπό τά ἔδρανα τῆς Βουλῆς! Πέραν αὐτοῦ, μέ

τήν προκλητική ύποταγή στους ισχυρούς του κόσμου και τή σύμπλευση μέ τό πανίσχυρο κεφάλαιο, καλλιεργούν τό μίσος στους οικονομικά αδύνατους, πού υφίστανται τίς συνέπειες τής οικονομικής εκμετάλλευσης. Μήπως αὐτά εἶχαν κατά νου οἱ συντάκτες τοῦ νομοσχεδίου; Ἀφελές ἀσφαλῶς τό ἐρώτημα.

Τό νομοσχέδιο ἔχει ἄλλους στόχους καί θά γίνουν αὐτοί ἀντιληπτοί ὅταν οἱ πρῶτοι κατηγορούμενοι καθίσουν στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Ἄς παραθέσουμε κάποιους.

Σέ πολλές εὐρωπαϊκές χῶρες ισχύει ἤδη νόμος, βάσει τοῦ ὁποίου κινεῖται ἀντεπάγγελτη δίωξη κατά παντός ἀμφισβητούντος τό ὁλοκαύτωμα καί ἐκδηλώνοντος ἀντισιμιτικά αἰσθήματα! Ἡ ὑστέρηση τής χώρας μας στήν ψήφιση ἀναλόγου νόμου ἦταν φυσικό νά τεθεῖ στήν τράπεζα τῶν διαπραγματεύσεων, τώρα πού ἡ πολιτική προσέγγισης πρός τό Ἰσραήλ δημιούργησε κλίμα εὐφορίας σέ μερίδα τοῦ λαοῦ μας! Εἴμαστε λαός πού ὑποφέραμε τά πάνδεινα ἀπό τά ναζιστικά θηρία. Εἴμαστε λαός πού προστατέψαμε τοὺς διωκόμενους Ἑβραίους διά τής Ἐκκλησίας καί Πολιτείας (χορήγηση πλαστών ταυτοτήτων, ἀπόκρυψη, ὑποβοήθηση διαφυγῆς). Οἱ λίγοι πού κατέδωσαν Ἑβραίους ἐποφθαλμιοῦντες τήν περιουσία τους, ἐνήργησαν προσωπικά ὄχι θεσμικά. Ὅμως εἶναι ἱστορικά καί ἠθικά ἀνεπίτρεπτο, κράτος συσταθέν μετά τή λήξη τής θηριωδίας μέ τή στήριξη τοῦ σιωνιστικοῦ κεφαλαίου, τό ὁποῖο ἐφαρμόζει κατά τῶν Παλαιστινίων μεθόδους ὀλίγο ἀποκλίνουσες ἀπό ἐκεῖνες τῶν ναζί, νά ἐπιβάλλει τήν ποινικοποίηση ἀκόμη καί τής ἀμφισβήτησης τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θυμάτων τής θηριωδίας. Εἶναι ἀπαράδεκτο νά ἐπιβάλλει τήν ποινικοποίηση τής κριτικῆς τοῦ σιωνισμοῦ ἔχοντας προη-

γουμένως καταφέρει νά ταυτίσει στά μάτια τής κοινῆς γνώμης, μέσῳ πληρωμένων διαμορφωτῶν αὐτῆς, τοὺς ὅρους ἀντισιμιτισμός καί ἀντισιωνισμός. Ὁ πρῶτος ὑπονοεῖ κίνηση κατά τῶν σημιτικῆς καταγωγῆς, δηλαδή κατά Ἑβραίων καί Ἀράβων. Ὁ δεῦτερος ὑπονοεῖ ἐναντίωση πρός τήν ὀργάνωση τοῦ διεθνοῦς σιωνισμοῦ (καί ὄχι τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ, ὅπως οἱ ἐγκάθετοι τοῦ σιωνισμοῦ τονίζουν), τής ὀργάνωσης δηλαδή τῶν ζάπλουτων ἐβραϊκῆς καταγωγῆς προσώπων ἀπανταχοῦ τής γῆς, ἡ ὁποία ἐλέγχει ὅλες τίς κυβερνήσεις μέσῳ τοῦ χρήματος. Ἀναμένω νά δεχθῶ ἐπίκριση γιά συνωμοσιολογία, ὅμως δέν εἶναι καιρός πιά γιά ἐπιφυλάξεις καί ἐσωστρέφεια. Ὁ πλανήτης καί ὄχι μόνο ἡ χώρα μας δοκιμάζεται.

Ἀναγράφεται στό ἄρθρο 3 τοῦ νομοσχεδίου: «Ὁποῖος ἀπό πρόθεση, δημόσια, προφορικά ἢ διά τοῦ τύπου ἢ μέσῳ τοῦ διαδικτύου ἢ μέ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέσο ἢ τρόπο, προκαλεῖ ἢ διεγείρει σέ βιαιοπραγίες ἢ ἐχθροπάθεια κατά ὁμάδας ἢ προσώπου, πού προσδιορίζονται μέ βάση τή φυλή, τό χρῶμα, τή θρησκεία, τήν ἐθνική ἢ ἐθνοτική καταγωγή, τό γενετήσιο προσανατολισμό, ἢ κατά πραγμάτων πού χρησιμοποιοῦνται ἀποκλειστικά ἀπό τίς παραπάνω ὁμάδες ἢ πρόσωπα, κατά τρόπο πού μπορεῖ νά ἐκθέσει σέ κίνδυνο τή δημόσια τάξη, τιμωρεῖται μέ φυλάκιση τουλάχιστον ἑξί (6) μηνῶν ἕως τριῶν (3) ἐτῶν καί χρηματική ποινή χιλίων ἕως πέντε χιλιάδων (1.000 – 5.000) εὐρώ».

Γράφεις κατά τοῦ σιωνισμοῦ; Ἄντε νά ἀποδείξεις ὅτι δέν ἔχεις κάτι ἐναντίον τοῦ πολύπαθου ἐβραϊκοῦ λαοῦ. Θά καθήσεις στό ἐδῶλιο, διότι ἔτσι θέλουν αὐτοί πού ἐλέγχουν ΟΗΕ, NATO, ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ καί ὅλους τοὺς ὀργανισμούς πού δέν διαχειρίζονται ἀλλά προκαλοῦν τίς

κρίσεις μέ την άμέριστη στήριξη τών κα-
τά χώρα όντων σέ διατεταγμένη ύπηρε-
σία!

Γράφεις κατά του δόγματος Νταβού-
τογλου (παντουρκισμού); Πιθανόν νά
χαρκτηριστείς έχθρός του τουρκικού
λαού, πού ύπέστη τά πάνδεινα υπό τό
φασιστικό καθεστώς του κεμαλισμού, τό
όποιο όρθώθηκε άπειλητικό όχι μόνο κα-
τά της χώρας μας αλλά και κατά πολλών
άλλων ως περιφερειακός σκύλος-φύλα-
κας τών άμερικανικών συμφερόντων
στην Έγγύς Άνατολή. Βέβαια είναι πολύ
πιθανόν νά άθωωθείς υπό τίς παρούσες
συνθήκες, καθώς τό Ίσραήλ φαίνεται νά
μήν πολυσυμπαθεί τούς γείτονες. Ένα
μόνο θά καταθέσω: Πουθενά δέν διά-
βασα ούτε άκουσα επικριτικό λόγο κατά
του τουρκικού λαού από τούς πολύπα-
θους πρόσφυγες της Μικράς Άσίας, πού
έμείς αποκαλούσαμε, όταν κατέφθασαν,
«τουρκόσπορους», έπειδή τότε δέν βρέ-
θηκε νομοθέτης νά πατάξει τή μικροπρέ-
πεια τών γηγενών!

Είσαι κάτοικος της ύποβαθμισμένης
περιοχής της Άθήνας και μήν άντέχοντας
πλέον νά ζής υπό καθεστώς άνασφάλειας
έως και όμηρίας, ξεστομίζεις κάτι κατά
τών λαθρομεταναστών της περιοχής πού
γεννήθηκαν; Ό νόμος άγρυπνά! Όχι βέ-
βαια γιά νά σέ προστατεύσει και νά έξα-
σφαλίσει τά εκ του Συντάγματος απορ-
ρέοντα δικαιώματά σου, αλλά γιά νά σέ
τιμωρήσει, έπειδή δέν άντεξεις νά ύπομεί-
νεις τήν άθλιότητα, στην όποία όδήγη-
σαν τήν πόλη πού ζής οι κρατούντες, πο-
λιτικά και οικονομικά. Έπειδή δέν κατά-
φερες νά τά «οικονομήσεις», ώστε νά πά-
ψεις νά ζής σέ ύποβαθμισμένη περιοχή
και νά έχεις έξασφαλίσει ακίνητο στά βό-
ρεια προάστια! Βλέπεις, πνέει και στή χώ-
ρα μας «δυτικός» άνεμος έλευθερίας και
προστασίας τών δικαιωμάτων τών «δια-

φορετικών»! Αύτά πού ξέραμε από τούς
προγόνους μας τούς άποικιοκράτες και
τούς δουλεμπόρους πρέπει νά τά ξεχά-
σουμε! Αύτά πού ξέραμε γιά τήν άνωτε-
ρότητα της φυλής μας (Griechenland über
alles) και τά άλλα περί εύγονικής και
πρακτικής έφαρμογής αυτής στη Νότια
Άφρική, στά στρατόπεδα του Διστόμου
και τών Καλαβρύτων, στό Γκουαντάνα-
μο και στό Άμπού Γκράμπ πρέπει έπιτέ-
λους νά τά απορρίψουμε και νά τά κα-
ταγγείλουμε! Είμαστε ισότιμα μέλη της
εύρωπαϊκής κοινότητας ή δέν είμαστε;

Και έπειδή είμαστε ισότιμα μέλη, δέν
πρέπει νά ύστερούμε και σέ άποδοχή του
όποιου γενετήσιου προσανατολισμού,
καθώς ή άνεπτυγμένη δυτική κοινωνία
έχει υίοθετήσει πολλούς και έπιχειρεί μά-
λιστα και νά τούς επιβάλλει στους καθυ-
στερημένους και ύπανάπτυκτους πού
πιστεύουν ότι τό ξεύγος σύγκειται από
άνδρα και γυναίκα! Έδω έχουμε παιδε-
ραστές (στην Όλλανδία έχουν ιδρύσει
και κόμμα), γιά τούς όποιους 1.000.000
παιδιά ετησίως (UNICEF) προστίθενται
στό κύκλωμα της παιδικής πορνείας, έ-
χουμε συνανθρώπους μας πού παρελαύ-
νουν κατά τήν ήμέρα της όμοφυλοφιλι-
κής ύπερηφάνειας και όχι όπως οι «καθυ-
στερημένοι» πού έπιμένουν στην παρέ-
λαση γιά νά τιμήσουν εκείνους τούς αί-
μοσταγείς πού πήραν τά όπλα τό 1821 ή
τό 1940. Άλλωστε τό σύνθημα τών φιλει-
ρηνικών Άμερικανών είναι: «Make love,
no war»!

Βλασφημείς τόν Θεό και βρίζεις τά
σύμβολα της χριστιανικής πίστης; Μή φο-
βάσαι. Δέν είχαν κατά νοϋ έσένα οι νο-
μοθετούντες!

Είναι νά μήν ύπερψηφιστεί τό νομο-
σχέδιο;

Άπ. Παπαδημητρίου

Ἀθανάσιος Διάκος

Μία μορφή πού δέν μπορεῖς νά πείς μέ σιγουριά ἄν ἀνήκει στό ἔνδοξο ἔπος τοῦ '21 ἢ ἄν ξεπηδάει ἀπό τίς σελίδες τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς μας ἱστορίας. Μία ψυχὴ ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὴν ἀνδρεία τῶν Σπαρτιατῶν καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν 300 τοῦ Λεωνίδα. Ἕνας ἀγωνιστὴς πού μαρτυρεῖ «τό ἀρχαῖο πνεῦμα ἀθάνατο» τῶν Ἑλλήνων. «Ρωμᾶλέος καὶ εὐμορφος» κατὰ τὰ λεγόμενα ἀκόμη καὶ τῶν ξένων μελετητῶν, πού στέκονται μέ θαυμασμό μπροστὰ στὴν ὑπερήφανη προσωπικότητά του.

Τό ὄνομά του φανερώνει τόν πόθο τῆς καρδιάς του: Ἀθανάσιος! Γιά τὴν ἀθανασία τοῦ ἔθνους του πάλεψε τὰ λίγα χρόνια τῆς ἐπίγειας ζωῆς του μέ ὅσες δυνάμεις εἶχε στό σῶμα, στό νοῦ καὶ στὴν καρδιά του.

Γεννήθηκε στὴν Ἄνω Μουσουνίτσα Φωκίδος (σήμερα Ἀθανάσιος Διάκος) τό 1788. Ἀπὸ μικρὸς στρέφεται μέ θερμὴν σέ ὅ,τι θεϊκό.

Στά 17 του κείρεται μοναχὸς καὶ πολὺ γρήγορα χειροτονεῖται διάκονος, γιὰ νά μείνει γιὰ πάντα στὴν ἱστορία ὡς Ἀθανάσιος Διάκος. Στά 30 του χρόνια μυεῖται στὴ Φιλικὴ Ἑταιρεία καὶ 2 χρόνια ἀργότερα γίνεται ἀρματολός. Ἀπὸ τότε ἔδωσε πολλές νικηφόρες μάχες καὶ ἐγίνε ἕνας ἀπὸ τοὺς βασικοὺς πρωταγωνιστὲς τῆς Ἐπανάστασης.

Τόν Ἀπρίλιο τοῦ 1821 ὁ Χουρσίτ πασάς στὴν προσπάθειά του νά καταστείλει τὴν ἐπανάσταση στὴ Ρούμελη, στέλνει τόν Ὁμέρ Βρυώνη ἐπικεφαλῆς 8.000 πεζῶν καὶ 900 ἱππέων Τούρκων στὴν περιοχὴ.

Ἐθνικὸ Ἱστορικὸ Μουσεῖο

Οι Έλληνες οργανώνουν σχέδιο για να ανακόψουν την πορεία των Τούρκων προς Νότο. 1.500 παλληκάρια χωρισμένα σε τρεις ομάδες καταλαμβάνουν καίριες άμυντικές θέσεις στην περιοχή των Θερμοπυλών. Ο Δυοβουνιώτης πιάνει τη γέφυρα του Γοργοποτάμου, ο Πανουργιάς τά ύψη της Χαλκωμάτας, ενώ ο Διάκος τη γέφυρα της Άλαμάνας. Η μάχη αρχίζει ανελέητη. Μπροστά στο πλήθος των εχθρών οι Έλληνες αρχίζουν να όπισθοχωρούν. Και τότε αρχίζει να γράφεται και πάλι η άθανατη ελληνική ιστορία! Αρχίζει η ήρωική και υπεράνθρωπη μάχη του Διάκου! Ξυπνά ο Λεωνίδας με τους 300 του και πολεμά δίπλα του. Κι ο Διάκος διαλαλεί τό δικό του «μολών λαβέ» έμψυχώνοντας τά παλληκάρια του! «Καρδιά, παιδιά μου, φώναξε, παιδιά, μή φοβηθήτε, σταθήτε άντρεία σάν Έλληνες και σά Γραικοί σταθήτε». Χυμάει στή φωτιά και πολεμά μέ τά 48 μόλις παλληκάρια του, άχρι τέλους. Τί κι άν βλέπουν πώς τό τέλος της μάχης σημαίνει τό θάνατό τους; «Νύν υπέρ πάντων ό άγών!». Ούτε βήμα πίσω! Η ομάδα του τελικά συντρίβεται κι ό ίδιος πέφτει ζωντανός στά χέρια των Τούρκων. Ό Όμέρ Βρυώνης σπεύδει νά του προσφέρει άνταλλάγματα: «Γίνεσαι Τούρκος, Διάκο μου, τήν πίστη σου ν' αλλάξης, νά προσκυνήσης 'ς τό τζαμί, τήν έκκλησιά ν' αφήσης;». Κι αυτός στητός κι όλόρθος άπαντά μέ τά άθάνατα λόγια: «Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός θέ ν' αποθάνω»! Η καρδιά του ξεχειλίζει από τήν αγάπη του για τήν πατρίδα και τόν όδηγεί χαμογελαστό στόν τόπο του μαρτυρίου του στίς 24 Απριλίου 1821.

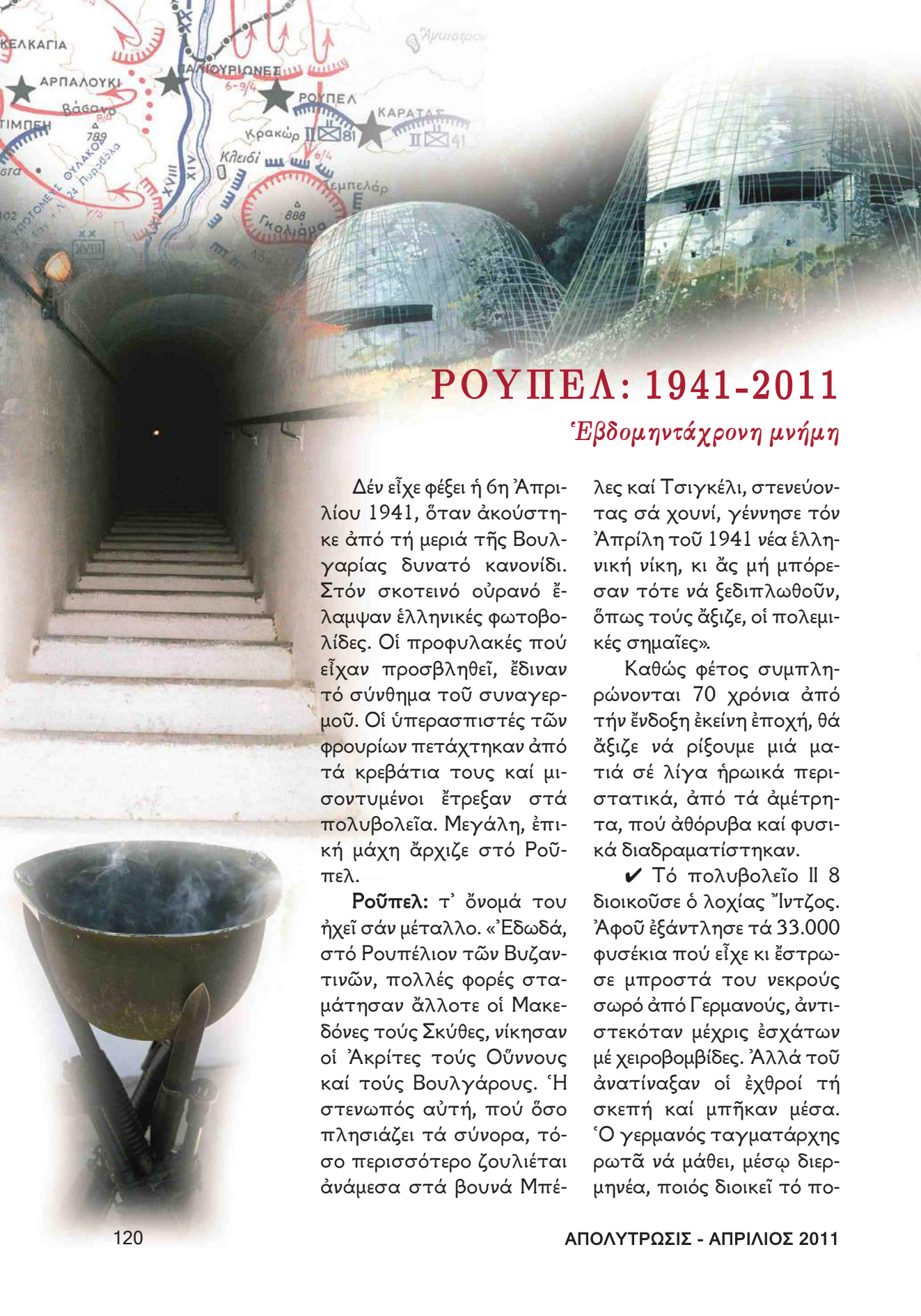
190 χρόνια μετά, ό άξιος Έλληνας, ό γραικός, ό ήρωας προκαλεί άκόμη τό θαυμασμό και άνορθώνει τό έθνικό μας αίσθημα. Στέκεται άκόμη παράδειγμα και πρότυπο πού έμπνέει και γαλουχεί τή νέα γενιά, έφόσον έμεις οι μεγαλύτεροι δέν σβήσουμε τήν ιστορική μνήμη από τήν καρδιά της.

Ελισάβετ Κουπουρτιάδου

ΒΙΒΛΙΟΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλείο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ
Γ. Μπακατσέλου 5,
Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518**

ΡΟΥΠΕΛ: 1941-2011

Εβδομηντάχρονη μνήμη

Δέν είχε φέξει ή 6η Ἀπριλίου 1941, όταν ἀκούστηκε ἀπό τή μεριά τῆς Βουλγαρίας δυνατό κανονίδι. Στόν σκοτεινό οὐρανό ἔλαμψαν ἑλληνικές φωτοβολίδες. Οἱ προφυλακές πού εἶχαν προσβληθεῖ, ἔδιναν τό σύνθημα τοῦ συναγερμοῦ. Οἱ ὑπερασπιστές τῶν φρουρίων πετάχτηκαν ἀπό τά κρεβάτια τους καί μισοντυμένοι ἔτρεξαν στά πολυβολεῖα. Μεγάλη, ἐπική μάχη ἄρχιζε στό Ροῦπελ.

Ροῦπελ: τ' ὄνομά του ἤχεϊ σάν μέταλλο. «Ἐδωδά, στό Ρουπέλιον τῶν Βυζαντινῶν, πολλές φορές σταμάτησαν ἄλλοτε οἱ Μακεδόνες τοὺς Σκύθες, νίκησαν οἱ Ἀκρίτες τοὺς Οὐννους καί τοὺς Βουλγάρους. Ἡ στενωπός αὐτή, πού ὅσο πλησιάζει τά σύνορα, τόσο περισσότερο ζουλιέται ἀνάμεσα στά βουνά Μπέ-

λες καί Τσιγκέλι, στενεύοντας σά χουνί, γέννησε τόν Ἀπρίλη τοῦ 1941 νέα ἑλληνική νίκη, κι ἄς μή μπόρεσαν τότε νά ξεδιπλωθοῦν, ὅπως τοὺς ἄξιζε, οἱ πολεμικές σημαίες».

Καθώς φέτος συμπληρώνονται 70 χρόνια ἀπό τήν ἔνδοξη ἐκείνη ἐποχή, θά ἄξιζε νά ρίξουμε μιά ματιά σέ λίγα ἥρωικά περιστατικά, ἀπό τά ἀμέτρητα, πού ἀθόρυβα καί φυσικά διαδραματίστηκαν.

✓ Τό πολυβολεῖο II 8 διοικοῦσε ὁ λοχίας Ἰντζος. Ἀφοῦ ἐξάντλησε τά 33.000 φυσέκια πού εἶχε κι ἔστρωσε μπροστά του νεκρούς σωρό ἀπό Γερμανούς, ἀντιστεκόταν μέχρις ἐσχάτων μέ χειροβομβίδες. Ἀλλά τοῦ ἀνατίναξαν οἱ ἐχθροί τή σκεπή καί μπῆκαν μέσα. Ὁ γερμανός ταγματάρχης ρωτᾷ νά μάθει, μέσῳ διερχομένης, ποιός διοικεῖ τό πο-

λυβολεῖο. Παρουσιάζεται ὁ Ἰντζος.

- Τί βαθμό ἔχει; ξαναρωτᾷ.
- Λοχίας.
- Πές του νά μ' ἀκολουθήσει.

Βγαίνουν ἔξω. Ὁ Γερμανός σταματᾷ καί δείχνει στόν Ἕλληνα λοχία τό μακάβριο θέαμα.

- Τοῦτο τό μακελλεῖο εἶναι δικό σου ἔργο, τοῦ λέει. Σκότωσες τούς καλύτερους στρατιῶτες μου.

- Γιά τήν πατρίδα μου, ἀπαντᾷ ὁ Ἰντζος.

- Σέ συγχαίρω. Τοῦ δίνει τό χέρι. Ἀλλά διά μιᾶς, ἀλλάζοντας ὕφος, διατάζει:

- Τουφεκίστε τον! Κι ἐγώ γιά τήν πατρίδα μου.

✓ Ἕνας ἀνθυπασπιστής, πού βγῆκε μέ τήν ομάδα του νά ἐπισκευάσει τά κομμένα καλῶδια τοῦ φρουρίου Παλιουριῶνες, διηγεῖται: «Ὁ δεκανέας μου βλέποντας κάπου κομμένα σύρματα, ζώνεται ἀμέσως τά ἀγκαθωτά πέδιλα ν' ἀνέβει στό στύλο, νά ἐπισκευάσει τή βλάβη. "Μήν κάνεις τρέλες", τοῦ φωνάζω. "Θά σ' ἐντοπίσουν οἱ Γερμανοί. Περίμενε νά νυχτώσει". Μά κείνος μοῦ ἀπαντᾷ πώς ὁ φρούραρχός μας βιάζεται. Δουλεύει ἄφοβα, μ' ὅλο πού σφαίρες πολλές σφυρίζουν ἀδιάκοπα δίπλα του. Τόν ἀκούω νά τίς ἀπαντᾷ: "Σκασμός! Ἐκτελῶ σπουδαία ἀποστολή. Ἐννοια σου, φρούραρχε, θά σοῦ δώσω φωνή ὅ,τι κι ἂν συμβεῖ". Τέλος, ἐνώνει τίς δυό κομμένες γραμμές. Λίγες στιγμές ἀργότερα μιά रिπή τόν βρίσκει κατάστηθα».

✓ 9 Ἀπριλίου. Οἱ Γερμανοί μπαίνουν στή Θεσσαλονίκη. Ἐχουν κατέβει ἀπό τή Γιουγκοσλαβία. Ἀπό τό Ροῦπελ ὥστόσο δέν κατάφεραν νά περά-

σουν. Κόντευε 4 τό ἀπόγευμα, ὅταν φάνηκε μπροστά σέ κάθε φρούριο λευκή σημαία. Τί νά 'ναι; Κανείς δέν ὑποπτεύεται. Κανείς δέν γνωρίζει τή θλιβερή πραγματικότητα. Κι ἀκοῦν μέ κατὰπληξη τήν ἀπαίτηση τοῦ ἐχθροῦ γιά τήν παράδοση τοῦ ὄχυροῦ.

«Τά ὄχυρά καταλαμβάνονται, δέν παραδίδονται!», τοὺς ἀπαντοῦν περήφανα. Τότε μαθαίνουν πώς ὁ Ἕλληνας σωματάρχης ἀναγκάστηκε νά συνθηκολογήσει. Δέν μποροῦν νά τό πιστέψουν. Ἀπό τήν καύχηση ὡς τή χρεωκοπία εἶναι δρόμος πού δέν δρασκελίζεται σέ μιά στιγμή. «Ἡ Θεσσαλονίκη συνθηκολόγησε», ἐπιμένουν οἱ ξένοι. Κι ὅταν ἡ θλιβερή εἶδηση ἐπιβεβαιώνεται, ἄλλοι κλαῖνε δυνατά κι ἄλλοι ἀγκαλιάζουν καί φιλοῦν μέ πάθος τά πολυβόλα τους.

«Γιατί;» ἀναρωτιοῦνται. Μή δέν εἶχαν πολεμήσει σάν θηρία μέσα στίς στοές; Μή δέν στάθηκαν στό ὕπαιθρο κάτω ἀπό τά στούκας; Τέσσερα μερόνυχτα τώρα βρέχονταν ἀπό τό χλιό αίμα τῶν συντρόφων, πού σκοτώνονταν δίπλα τους. Μαύρη εἶν' ἡ λύπη πού πλάκωσε τίς καρδιές τους.

Μετά τήν ὑπογραφή τοῦ πρωτοκόλλου, οἱ ἐχθροί ζητοῦν τήν παράδοση τῶν Ἀγγλων. «Ποιῶν Ἀγγλων;», ἀποροῦν οἱ Ἕλληνες. Αὐτῶν πού πολεμοῦσαν τάχα μαζί τους. Μέ κόπο τοὺς πείθουν πώς μήτε ἓνας Ἀγγλος δέν ὑπῆρχε σ' ὅλη τή γραμμή τῶν συνόρων. Ἡ ἄμυνα ἦταν καθαρά δικό τους ἔργο. Τέλος ζητοῦν νά παραδοθῶν τά σχέδια τῶν ὄχυρῶν. Μά τά 'χουν κάψει ἀποβραδὶς οἱ φρούραρχοι. Τούς δείχνουν τ' ἀποκαΐδια. Ἀρχίζει τότε μιά τελετή ἀπρόσμενη. Ὁ νικητῆς τιμᾷ τόν ἡττημένο. Δέν κατεβάζουν

τήν ελληνική σημαία από τά φρούρια, ἀφήνουν τά ξίφη στους ἀξιωματικούς. Ἀπαγορεύουν στους στρατιῶτες τους νά μποῦν στίς στοές ἐνόςω βρίσκονται μέσα φαντάροι. Παρατάσσουν ἕνα τιμητικό τμήμα καί παρακαλοῦν τόν Ἕλληνα φρούραρχο νά τό ἐπιθεωρήσει.

Μιλοῦν μέ ἀπορία γιά τήν ελληνική ἄμυνα καί τήν χαρακτηρίζουν μεγαλειώδη. Πρίν δοῦν ἀπό κοντά τά φρούρια, πίστευαν πώς θά ᾖναι ἀνώτερα ἀπό ἐκεῖνα τῆς γραμμῆς Μαζινό. Μόλις ὅμως τά ἐπισκέπτονται, σαστίζουν. Πόσο λίγο προσωπικό τά ὑπηρετοῦσε. Μέ ἐλάχιστα κανόνια καί πυρομαχικά, ἔδωσαν τήν ἐντύπωση «μεγίστης ἰσχύος καί ἀφθονίας μέσων». Μιλοῦν γιά παλληκαριά κι ὁ στρατηγός τους λέει στόν μέραρχό μας πώς λυπᾶται γιατί τέτοιος στρατός σάν τόν ἐλληνικό δέν ἦταν σύμμαχος τοῦ Ἄξονα, παρά ἀντίπαλός του.

Τοῦτοι οἱ ἔπαινοι δέν μερώνουν τήν πονεμένη τους καρδιά. Εἶναι βαρύθυμοι, ὡς σκέπτονται τά χωριά τους πού σύντομα θά δουλωθοῦν, τίς γυναῖκες καί τίς ἀδελφές τους πού θά παιδέψουν οἱ ἀλλόφυλοι. Πίσω ἀπό τό χιτλερικό δράκο διαβλέπουν τίς βουλγαρικές ὕαινες, πού λυσσασμένες παραφυλοῦν κατά τοῦ ἄοπλου ἐλληνικοῦ λαοῦ...

Σέ μιὰ ἐποχή πού μεγάλα κράτη κλονίστηκαν καί διαλύθηκαν οἱ στρατοί τους, ἡ φωνή τῆς φυλῆς μας ὁδήγησε τόν δικό μας στρατό νά ξαναφέρει τήν Ἑλλάδα στίς καλύτερες στιγμές τοῦ παλιοῦ της βίου, κάνοντάς τη σύμβολο τῆς ἐλευθερίας. Οἱ ἐχθροί ποτέ δέν θά λείψουν ἀπό τό δρόμο μας. Τό Ροῦπελ μπορεῖ νά γίνει καί σήμερα ἀστέρι, νά μᾶς ὁδηγεῖ πώς πρέπει νά τοὺς ἀντιστεκόμαστε, ὅσο μεγάλοι κι ἂν εἶναι.

Ἀποσπάσματα ἀπό τό βιβλίο
τοῦ Χρ. Ζαλοκώστα «Ροῦπελ».

Διασκευή

Ἑλισάβετ Μουρατίδου - Αἰναλίδου

ΔΩΡΕΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ

* Η.Χ. 100€ * Ξανθόπουλοι ἀφοί εἰς μνήμην γονέων, Μαρίας καί Γεωργίου 150€
* Παυλίδης Νικόλαος εἰς μνήμην γονέων Ροδονίκης καί Ἰωάννου 150€ * Σ.Κ.Χ. 200€ * Σαμαρτζίδης Χρήστος εἰς μνήμην συζύγου Δέσποινας 30€ * Σταματούδης Μιχαήλ 100€ * Ἀνώνυμος 300€ * Ἀνώνυμος 50€.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

* π. Νικηφόρος Ἀργυρόπουλος 20€ * Δαϊδης Ξενοφῶν 20€ * Δρεμισίη Βάγια 10€ * Κούστα Δήμητρα 20€ * Λαζαρίδου Ξανθίππη 10€ * Μουρούζη Ἀγάπη 10€ * Μπούσκα Πετρούλα 10€ * Παυλίδου Ροδονίκη 20€ * Σαμαρτζίδης Χρήστος 10€ * Σαρησάββα Ζωή 40€ * Σταγιοπούλου Εὐγενία 10€ * Στυλιανοῦ Ἑλένη 25€ * Χριστιανοπούλου Εὐαγγελία 10€ * Ἀνώνυμοι 30€ * Ἀνώνυμος εἰς μνήμην Γεωργίου 50€.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ

* Παπαδοπούλου Κυριακή 10€.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΑΣΤΑΝΟΥΣΑΣ

* Γ.Σ. 700€.

Θά ἤθελα νά σᾶς συγχαρῶ γιά τό περιοδικό σας πού μᾶς τρέφει καί μᾶς πλουτίζει πνευματικά. Μέσα ἀπό τά ἐμπνευσμένα ἄρθρα του καθοδηγεῖ τόν κάθε ἀναγνώστη μέ ἀγάπη καί αἴσθημα εὐθύνης, ὥστε νά γνωρίσει τίς ἀλήθειες τῆς πίστης μας καί νά γίνει συνειδητός χριστιανός ἀλλά καί δημιουργικός καί ὠφέλιμος ἄνθρωπος στήν κοινωνία.

Ὁ Θεός νά σᾶς χαρίζει υἱεῖα καί δύναμη καί νά εὐλογεῖ τό ἔργο σας.

Μέ ἐκτίμηση,
Αἰκατερίνη Ἀβδεᾶ,
Θεσσαλονίκη

Εὐχαριστοῦμε ὁλόψυχα γιά τίς εὐχές σας καί τά εὐγενικά σας λόγια. Ὅπως καί ἐσεῖς διαπιστώνετε, ἀπό τούς σημαντικότερους στόχους τοῦ περιοδικοῦ μας εἶναι ἡ χειραγωγή εἰς Χριστόν καί ἡ ἀνανέωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν πιστῶν.

Εὐχόμαστε ὁ Κύριος, ὁ χορηγός παντός ἀγαθοῦ, νά σᾶς ἐνισχύει στό δύσκολο ἀλλά τόσο μεγάλο καί ὑπέροχο ἔργο τῆς διαπαιδαγώγησης τῶν παιδιῶν πού σᾶς ἐμπιστεύθηκε.

Μαζί μέ τίς θερμές μας εὐχές δεχθεῖτε ὡς ἔκφραση τῆς ἀγάπης μας κάποια τεύχη ἀπό τίς τριμηνιαῖες ἐκδόσεις τοῦ σχολείου μας. Πιστεύουμε νά τά χαρεῖτε καί νά ἔχουμε τήν ἐπιείκειά σας μέ τή διακριτική ἀγάπη

πού σᾶς χαρακτηρίζει.

Τό περιοδικό σας «Ἀπολύτρωσις» πού μᾶς στέλνετε πάντα, εἶναι καταπληκτικό. Θερμά συγχαρητήρια.

Μέσα στήν πλούσια χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος εὐχόμεθα νά κυλᾷ ἡ ἀγωνιστική σας πορεία γιά ὅλα τά ἅγια μέλη τῆς ἀδελφότητάς σας.

Μέ τιμή,
Μαίρη Ν. Ράπτου
Κέντρο Ἑλληνικῆς Παιδείας,
Λάρισα

Εὐχαριστοῦμε ὁλόθερμα πού μᾶς στείλατε τά χαρούμενα καί μελωδικά «Τιτιβίσματα καί κελαηδήματα», καθώς καί τίς καλαίσθητες καί ἐπιμελημένες «Μαθητικές Ἐπιλογές» τῶν Ἑκπαιδευτηρίων σας, πού μᾶς ἐνέμερσαν γιά τίς τόσες πρωτότυπες καί ἐνδιαφέρουσες δραστηριότητές σας.

Μέσα ἀπό τά περιοδικά-βιβλία, πού εἶναι δημιουργίες τῶν μαθητῶν σας, χαιρόμαστε τά ἀποτελέσματα τῆς πολύχρονης καί πολύμοχθης ἐργασίας σας.

Εὐχαριστοῦμε διότι ἀκούραστα κοπιάζετε, γιά νά δώσετε στήν πατρίδα καί στήν κοινωνία μας πολίτες καλούς κάγαθούς μέ ἰδανικά καί χριστιανικά ἰδεώδη. Εὐχόμαστε ὁ Κύριος νά σᾶς στηρίζει στό ἔργο σας.

Νά προοδεύετε γιά νά χαρίζετε στόν τόπο μας τήν ἐλπίδα γιά ἕναν πιο ὁμορφο κόσμο.

Σπαρμένα καί «ανάστασες»

Πράσινα, καταπράσινα τά χωράφια καί οί πλαγιές του χωριού μου! Κι ανάμεσα στά μεστωμένα πιά στάχνα ξεπεταγόταν θριαμβευτικά οί «ανάστασες», τά πιό όμορφα άγριολούλουδα πού ήξεραν πότε ήταν κάθε χρόνο ή Ανάσταση καί άνοιγαν στην ώρα τους. Τούτη τήν όμορφιά εΐναι άδύνατον νά τή βγάλω από τή θύμησή μου κάθε πού σιμώνει ή Πασχαλιά. Τότε καί τ' άλαργινά γίνονται κοντά καί τά παλιά σάν τώρα! Ναί, σάν τώρα νά χει γίνει κι άς πέρασαν από τότε κοντά σαράντα χρόνια. Κι ήταν καί πάλι τά χωράφια ανάμικτα μέ στάχνα καί «ανάστασες».

Μέ τή μεταλαβιά της Μεγάλης Πέμπτης στην καρδιά μας ξεχυθήκαμε νά μαζέψουμε «ανάστασες», νά τίς κάνουμε όμορφα μπουκέτα για τά πόδια του Έσταυρωμένου.

Μαζεύαμε καί μιλούσαμε, πειραζόμασταν καί γελούσαμε ώς τή στιγμή πού ή άγρια φωνή της κυρα-Μαρίκας μās έκανε όλους νά κοκκαλώσουμε μέσα στά στάχνα.

Δίχως νά τό καταλάβουμε μπήκαμε στό σπαρμένο χωράφι της. Καί ποιός δέν ήξερε τήν κυρα-Μαρίκα! Καί ποιός δέν τήν έτρεμε! Ούτε πού τό είχαμε σκοπό νά πατήσουμε στό χωράφι της, μά ξεφραγα καθώς ήταν όλα στό χωριό μου περάσαμε τό σύνορο.

Μέ τήν τρομάρα πού πήραμε πάνω στόν πανικό μας κάναμε τέτοια ζημιά στά στάχνα, σάν νά πέρασε από πάνω τους ή πιό μεγάλη θεομηνία. Τότε ήταν πού οί φωνές της κυρα-Μαρίκας ανάμιχτες από όργη καί απόγνωση έφτασαν

ώς τήν πάνω γειτονιά.

- Άχ, θά τό πώ στόν πατέρα σου κι άλίμονό σου, τήν είδα όλοφάνερα νά άπευθύνεται σέ μένα.

Κείνη τήν ώρα μου ήρθε ή επιθυμία νά πάρω από κάτω μιá πέτρα καί νά της τήν πετάξω καί δέν ξέρω ακόμα αν δέν θά τό έκανα, αν δέν έβλεπα τόν παπα-Γιώργη νά ξεπροβάλλει μπροστά μου.

- Σύχασε, Μαρίκα, σύχασε, είπε γλυκά ό παπάς καί κείνη σάν λείνα δαμασμένη κατέβασε ντροπιασμένη τό κεφάλι.

- Έε, έσεΐς! τόν άκούσαμε ύστερα νά λέει σέ μās. Για έλāτε όλοι έδω κοντά μου.

Έκεί κοντά του, όταν έλεγε, σήμαινε καί κοντά στην κυρα-Μαρίκα. Παρ' όλο λοιπόν πού σεβόμασταν κι άγαπούσαμε τόν παπά μας, κανένas μας δέν κουνήθηκε από τή θέση του.

Ό παπα-Γιώργης μās κοίταξε αϋστηρά καί ύστερα επανέλαβε άργά-άργά τήν προσταγή του.

- Εΐπα, έλāτε όλοι κοντά μου, άμέσως!

Αϋτή τή φορά ένιωσα πώς έπρεπε νά ύπακούσω καί όπως φάνηκε τό ίδιο ένιωσαν καί τά άλλα παιδιά. Πλησιάσαμε μέ τά λουλούδια στό χέρι. Η κυρα-Μαρίκα ούτε πού σήκωσε τό κεφάλι νά μās δει. Απορήσα πού δέν είδα τίποτε τό άγριο στό πρόσωπό της.

- Γιατί τό κάνατε αϋτό καί μάλιστα μιá τέτοια μέρα πού βάλατε τόν Χριστό μέσα σας; μās είπε αϋστηρά.

- Δέν είχαμε καταλάβει πώς μπήκαμε στο χωράφι της, απάντησε θαρρετά ή Μαρία. Ό κυρ-Γιάννης μᾶς ἔδωσε ἄδεια νά μαζέψουμε λουλούδια ἀπ' τό δικό του. Ἀφοῦ εἶναι γιά τό Σταυρό, μᾶς εἶπε, μπεῖτε στό στάρι κι ὁ Θεός θά τό εὐλογήσει. Δέν προσέξαμε ὅμως καί πάνω στή χαρά μας μπήκαμε καί στό δικό της.

Κοιτάξαμε ὅλοι μέ θαυμασμό τή Μαρία πού τόσο ὠραία τά ἐξήγησε στόν παπα-Γιώργη.

- Καί γιατί τό πατήσατε καί τό ρημάξατε τόσο; εἶπε μαλακωμένος αὐτή τή φορά ὁ παπα-Γιώργης.

- Τρομάξαμε ὅταν τήν ἀκούσαμε νά φωνάζει καί τρέχαμε ἀπό δῶ καί ἀπό κεῖ νά κρυφτοῦμε μέσα στά στάχνα, εἶπα ἀπορώντας κι ἐγώ γιά τήν τόλμη μου.

- Ἄντε, μέρα πού εἶναι, ζητήστε συγχώρεση ἀπό τήν κυρα-Μαρίκα καί νά πᾶτε στό καλό, εἶπε ὁ παπα-Γιώργης.

Καί τότε εἶδαμε ὅλοι ἐκεῖνο πού θά ἔμενε ἀνεξηγήτα γραμμένο στή θύμηση καί στήν καρδιά μας. Εἶδαμε τήν κυρα-Μαρίκα νά σωριάζεται στά γόνατα μπροστά στά πόδια τοῦ παπᾶ, μπροστά στά μάτια μας.

- Εἰγώ, παπα-Γιώργη, ἐγώ νά ζητήσω συγχώρεση κι ἀπό τόν Θεό καί ἀπό τά παιδιά. Εἰγώ πού δέ σκέφτηκα πώς τά παιδιά μαζεύουν τίς «ἀνάστασες» γιά τόν Σταυρωμένο, ἐγώ πού τά τρώμαξα μέ τίς φωνές καί τίς κατάρες μου μιᾶ τέτοια ἅγια μέρα.

Όλοι τά ἔχαμε χαμένα. Ἀκόμα, νομίζω, πώς καί ὁ παπα-Γιώργης ἔχασε τά λόγια του καί γιά κάμποση ὥρα δέν ἄνοιγε τό στόμα του οὔτε μιᾶ λέξη νά πεῖ. Ἐκλαιγε ή κυρα-Μαρίκα, ἔκλαιγε κι αὐτός!

Ὑστερα τόν εἶδαμε νά σκύβει πάνω της κι ἀπαλά νά τή σηκώνει ὀρθια. Ἐκεῖνη γύρισε τό κεφάλι της πρὸς τό μέρος μας καί χωρίς νά σηκώσει τά μάτια της νά μᾶς κοιτάξει εἶπε ἱκετευτικά:

- Μαζέψτε τίς «ἀνάστασες» κι ἀπ' τό χωράφι μου, παιδιά μου. Μαζέψτε τες γιά τό Σταυρό καί συγχωρέστε με· κι ἄς μέ συγχωρέσει κι ὁ Θεός.

Ὁ παπα-Γιώργης μᾶς ἔκανε νόημα πώς ναι, ἦταν ἀλήθεια πώς μπορούσαμε νά μποῦμε στό «ἄβατο» τῆς κυρα-Μαρίκας. Καί μεῖς, πού σάν παιδιά εὐκολα ἐναλλάσσαμε τά αἰσθήματα καί συναισθήματά μας, χτυπώντας ρυθμικά τά χέρια μας, ἀρχίσαμε νά φωνάζουμε:

- Κυρα-Μαρίκα, κυρα-Μαρίκα!

Ὁ παπα-Γιώργης κι ή κυρα-Μαρίκα ἔφυγαν κι οὔτε πού τοὺς καταλάβαμε. Κανείς ποτέ δέν εἶχε κόψει τίς «ἀνάστασες» τῆς κυρα-Μαρίκας καί μεῖς μαζεύαμε, μαζεύαμε καί τελειωμό δέν εἶχαν. Κι ὅταν πιά δέν χωροῦσε ἄλλο ή ἀγκαλιά μας, σταματήσαμε νά μαζεύουμε. Τώρα πιά ἀγκαλιά καί καρδιά ἦταν γεμάτες. Ἡ μιᾶ ἀπό τό μέρωμα τῆς κυρα-Μαρίκας κι ή ἄλλη ἀπό τόν Χριστό πού μεταλάβαμε.

Τό βράδυ, τά πόδια τοῦ Σταυρωμένου ἦταν καλυμμένα ἀπό τίς «ἀνάστασες», ἀπό τά μπουνκέτα πού φτιάξαν τά παιδικά μας χέρια.

- Ποῦ βρέθηκαν τόσες πολλές φέτος; ἄκουσα τήν κυρα-Ζωή νά ρωτᾶ τή μάνα μου.

- Ἀπό τό χωράφι τῆς κυρα-Μαρίκας, απάντησα πρὶν προλάβει ή μάνα μου ν' ἀπαντήσει. Καί ἐπειδὴ εἶδα τά μάτια τῆς κυρα-Ζωῆς νά ἀνοίγουν διάπλατα, τήν ἔκανα ν' ἀνοίξει διάπλατα καί τό στόμα:

- Μόνη της μᾶς παρακάλεσε νά τίς μαζέψουμε γιά τόν Σταυρωμένο.

Ναί, καί τώρα, σαράντα χρόνια μετά, τό χωράφι εἶναι σπαρμένο μέ στάρι καί «ἀνάστασες», ὅπως ὅλα τά χωράφια τοῦ χωριοῦ μου, γιά νά μαρτυροῦν καί νά θυμίζουν στά παιδιά τῆς γενιᾶς μου ἐκεῖνη τή Μεγάλη Πέμπτη τή λουσιμένη μέσα στίς «ἀνάστασες».

E.B.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ 25Η ΜΑΡΤΙΟΥ

✚ Πατριωτικό παλμό καί έθνικό κα-
μάρι μᾶς μετᾶγγισαν οἱ νέοι τοῦ «Λύ-
χνου» μέ τᾶ τραγούδια τους καθώς καί μέ
τή θεατρική παράσταση, μέ τήν ὁποία
ζωντάνεψαν τό ἔνδοξο **Χάνι τῆς Γρα-
βιάς**. Στίς τέσσερις παραστάσεις πού
πραγματοποιήθηκαν ἡ προσέλευση τῶν
θεατῶν ὄλων τῶν ἡλικιῶν ἦταν μία ἀπό-
δειξη ὅτι οἱ σύγχρονοι Ὑλληνες μεθοῦν
ἀκόμη μέ «τ' ἀθάνατο κρασί τοῦ '21».

✚ Μέ παιδική κορμοστασιά ἀλλά
λεβεντιά στήν καρδιά οἱ μικροί μαθητές
καί μαθήτριες τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθ-
μοῦ «Ἡ Θεοτόκος» καί τοῦ Νηπιαγωγείου
«Ἐλπίδα» μᾶς μετέφεραν τόν παλμό τῆς
διπλῆς γιορτῆς. Μέ τᾶ ἐπίκαιρα ποι-
ήματα καί τραγούδια, τᾶ θεατρικά καί
κυρίως μέ τούς ἑλληνικούς δημοτικούς
χορούς μᾶς κατέπληξαν. Μαζί μέ τᾶ χει-
ροκροτήματά μας καρδιόβγαλτη εἶναι ἡ
εὐχή μας νά μήν πάψουν νά ὑπάρχουν
τέτοια σχολεῖα πού θά ἐμπνέουν στά
παιδιά πίστη στόν Χριστό καί ἀγάπη
στήν Πατρίδα.

✚ Ἐπάξια κατακλείδα τοῦ ἑορτα-
σμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου ἀπετέλεσε ἡ ὁμι-
λία τοῦ ἔγκριτου δικηγόρου τῆς Θεσ-
σαλονίκης κ. Γεωργίου Κούβελα μέ θέμα
«Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στό 1821». Στήν
κατάμεστη αἴθουσα τῆς «ΑΠΟΛΥΤΡΩ-
ΣΕΩΣ» τήν Κυριακή 27/3 ὁ ὁμιλητής δέν
κατατόπισε ἀπλῶς τό ἀκροατήριό ἀλλά
καί τό συγκλόνισε μέ τόν παλμό του. Ἡ
ὁμιλία ἦταν πραγματικά ἓνα ποίημα
ἐμπνευσμένο ἀπό τήν ποιητική παρα-
γωγή ὅπου οἱ πρωταγωνιστές καί οἱ
αὐτόπτες τῶν γεγονότων τοῦ '21 ἀποτύ-
πωσαν τίς ἐμπειρίες τους. Ταυτόχρονα
ἦταν καί μία ἀποστομωτική ἀπάντηση
στούς νεόκοπους ἱστορικούς τῶν ἡμερῶν
μας πού βάλθηκαν νά συνθέσουν καί νά
διαδώσουν μία διαστρεβλωμένη ἱστορία
τῆς Ἑλλάδας. Τά ἀλλεπάλληλα χειρο-
κροτήματα τῶν ἀκροατῶν ἦταν ἡ ἐπιβε-
βαίωση τῆς ἐπιτυχίας κι αὐτῆς τῆς
τελευταίας ἑορταστικῆς ἐκδήλωσης γιά
τόν ἀγῶνα τοῦ 1821.

Μηνιαῖο Ὅργανο Ὁμωνύμου
Ὁρθοδόξου Ἀδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534

Ἔτος ΞΣΤ' - Ἀρ. φύλλου 784
Ἀπρίλιος 2011

Ἰδιοκτησία - Ἐκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσσαλονίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518

Ἐκδότης - Διευθυντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθοπούλου
Πέλοπος 9
546 33 Θεσσαλονίκη

Στοιχειοθεσία, ἐνθέσεις, ἀποχρωματι-
σμοί, καλλιτεχνική ἐπιμέλεια:
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ. & fax: 2310 677421

Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία: «Μέλισσα»
Ἀσπροβάλτα Θεσσαλονίκης

Ἐτήσια συνδρομή
Ἐσωτερικοῦ: 10 εὐρώ,
Κύπρου: 12 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ: 30 εὐρώ
(Η.Π.Α. 40 δολ.,
Καναδά 45 δολ.,
Αὐστραλίας 50 δολ.)

Ἐπιστολές - Συνδρομές
Περιοδικό «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7,
546 33 Θεσ/νίκη

Ἀρ. λογ. ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ:
074 01 011532 20
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»

Γιά τούς συνδρομητές τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN:
GR 73 0432 3240 0007 4010 1153 220
ATEBank SWIFT or BIC code:
ABGRGAA

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΑ
ΕΛΠΙΔΑ

ψηλαφώντας
τη γνώση
στα μονοπάτια
της φύσης

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟ
και ΔΗΜΟΤΙΚΟ

ΦΙΛΥΡΟ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Τ.Θ. 1113 Τ.Κ. 57010

Τηλέφωνο : 2310 678746-7

Fax : 2310 678745

Κινητό : 6974 194225

e-mail : elpidaek@otenet.gr

ΑΡΧΙΣΑΝ ΟΙ ΕΓΓΡΑΦΕΣ!